

కలదోలేదో

[నాటికలు]

Acc. No 7700

రచయిత :

ఎన్. ఆర్. చందూర్

పబ్లిషర్ :

కొండపల్లి వీరవేంకయ్య అండ్ సన్స్

శ్రీ సత్యనారాయణ బుక్ షా

రాజమండ్రి

అన్ని హక్కులూ

రక్షించబడ్డాయి

వెల

రూపాయి

Acc. No. 7700

మొదటి ముద్రణ: 1955

శ్రీ శౌంధిపల్లి ముద్రాశాల, రాజమండ్రి.

విషయ సూచిక

కలహో లేడో	...	...	1	పేజీ
అనూమార్గం	...	...	34	,,
వర్షాట	...	...	45	,,
కవిగారి మోసం	...	...	56	,,

క ల దో రే దో

రెండంకాల నాటిక

పాత్రలు

గవరయ్య	...	పల్లెటూరు రైతు
మాణిక్యాలరావు	...	పార్టీ పెద్ద
హృదయానందం	...	మాణిక్యాలరావు కుమారుడు
సత్యకీర్తి వాసు	...	బావా బావమరుదు
సీమంతిని	...	యింటి పెత్తనదారు
తట్టిల్లత	...	తల్లిచాటు పిల్ల
అరుంధతి	...	తల్లి

కలడోలేడో

[రెండంకాల నాటిక]

వాసు వయసు 26. బుష్కోటూ, సలిగిపోయిన తెల్ల పంట్లామూ వేసుకుంటాడు. క్రోమియం స్ట్రాపుతోవున్న పెద్దవాచీ అతనిచేతికి కంకణంలా వుంటుంది. అయినప్పుడూ కానప్పుడూ నవ్వు తేప్పించుకోగలడు. చెదరని మనసు అతనికి అంగరక్ష.

గవరయ్య 50 యేళ్ళవాడు. వల్లెటూరి రైతు. నొప్పించేవిషయమైనా సూటిగా మాట్లాడుతాడు. బనీసుజేబులో పొగాకుచుట్ట ఎప్పుడూ అవసరానికి అందుబాటుగా వుంటుంది.

మాణిక్యాలరావు వయసు 52. ఆరితేరిన ఘటం. కావల్సినంత దేవుడిచ్చాడు కనక, రాజకీయాలు—నష్టం రానంతవరకూ—అతనికి కాలక్షేపం. తొణకడు—బెణకడు. పూర్వులదగ్గిర్నంచీ తెచ్చుకున్న దర్జా మాటలోనేకాక, స్వభావంలో కూడా వెళ్ళదోస్తాడు.

స్థలం—మాణిక్యాలరావుగారి సావీడి. మూడు కర్రకుర్చీలూ, ఒక పొడుగాటి బల్లా, రెండు చేతుల కుర్చీలూ వుంటాయి. గోడకి వేలాడదీసిన బొజ్జ వినాయకుడి పటం కాస్త వంకరగా వుంటుంది. ముగ్గురూ మూడుచోట్ల కూచునివుంటారు.

మధ్యాహ్నంవేళ

వాసు—(రాగయుక్తంగా).

కలడందురు దీనులడ యెడ

కలడందురు పరమయోగి గణములపాలన్

కలడందు రన్ని దెసలను

కలడు కలండనెడువాడు కలడో లేడో.

గవ—భేషుగ్గా అన్నావయ్యా—బలే భేషుగ్గా అన్నావ్. ఎవడు చూసాచ్చాడు చెప్తూ—మట్టి మట్టిలో కలుస్తుంది—అంతే! నోటికొచ్చింది వాడు అంటూంటాడు.

మాణి—అది కాదు గవరయ్యా ! భగవంతుడు 'లేడు' అనేందుకంటే, 'ఉన్నాడు' అనేందుకు ఎక్కువ ఆధారాలున్నాయి. చార్వాకుడి మతానికి ఈ పవిత్రతావనిలో అస్కారంలేదు. వేదఘోషలో ఆద్యులూ, ఉపనిషద్వాక్యంలో మహర్షులూ కాలానికి కట్టుబడని సత్యస్వరూపం తెలుసుకున్నారు. శంకరాచార్యుడు తన గీతాభాష్యంలో ఏం చెప్పాడనుకున్నావ్ ?

గవ—అదే వద్దండి—మాణి క్యాలరావుగారూ ! శంకరాచార్యులూ, పురాణం శాస్త్రుల్లా ఏంచెప్తే నాకేం ! మీ రేమంటారు ?

వాసు—మామయ్యా — గవరయ్యాబాబుకి సెకండ్ హ్యాండ్ సరుకు పనికిరాదు. అంతా Untouched by hand కావాలి.

గవ—అదేమిటి—సీనయ్యా అలా అంటావ్. అంటొచ్చుడా—హరిదన ఘండుకి నేనూ కాస్తా కూస్తా ముట్టజెప్పాను. ఈచేత్తో యిచ్చేది, ఆచేతికి తెలియకూడదన్నాడు. కనక పట్టిలో పేరేయించుకోలేదు—అంతే.

వాసు—Untouched by hand—అనగా చేయి తగలకుండా తయారైన కంపెనీ సరుకన్నమాట. ఇంతకీ నీ వోటు ప్రగతి పార్టీకేనా ?

గవ—కాక ?

మాణి—గవరయ్యా, నీలాంటి హుందా రైతు ఆ పార్టీలో వుండటం మాకు తలనంపుగా వుంది. ప్రగతి పార్టీకి భవిష్యత్తులేదు. ఆ పార్టీసభ్యులకి ముందుచూపులేదు. నీతీ జాతీలేని వెరికుట్టెలు వాళ్ళు.

గవ—మాణి క్యాలరావుగారూ, నన్నేమన్నా అనండి పడతానుగాని—మా పార్టీ ననకండి. ధర్మపన్నాలు చెబుతూ రైతుల్ని పీల్చి పిప్పి చెయ్యరు మావాళ్ళు.

మాణి—ఎంతమాట గవరయ్యా! మన వూరికీ, ట్రంకు రోడ్డుకీ కంకర్రోడ్డు వేయించింది మా పార్టీ—మా సంస్కృతి పార్టీ—కాదూ! వేసంగికి చెరువు తవ్వించిం దెవరి పార్టీ వోయ్! సంస్కృతి పార్టీ ప్రజల హక్కులకోసం పోరాడు తుంది.

గవ—ఎక్కడ—నల్ల కాట్లనా ?

వాసు—అక్కడ పరమశివుడు తన జటాజూటంతో విలయనృత్యం చేస్తాడు. మేము తియ్యబోయే పిచ్చర్లో అది కూడా వుంటుంది.

గవ—ఏం ? సినిమాతీస్తావా—నాయనా ! అంత ఖర్చు మేమొచ్చింది, నాలు గెకరాలు దున్నుకోక !

వాసు—థాంక్సు. నేను కళోద్ధారణకై పుట్టాను.

గవ—మాటలు నేర్పావే—శీనయ్యా !

మాణి—మా శ్రీనివాసమూర్తి పట్నవాసపు ద్వారా అంతా అలవడుచుకున్నాడు. నాయనా, పట్నంలో అప్పు డప్పుడు మహనీయు లిచ్చే లెక్కర్లు వింటూంటావా ?

వాసు—దినమూ అదేపని. వినక లేక చెవులు హోరెక్కి పోతాయి. వెనక హిట్లరు—చచ్చి స్వర్గానో, నరకానో వున్నాడు—ఒక్కొక్క రోజున పన్నెండు చోట్ల వుపన్యాసాలు యిచ్చేవాడట. నేను నిత్యం పన్నెండు వుపన్యాసాలు వింటాను పట్నంలో.

గవ—పట్నంలో మనుషులకి వూకడంపుగా వాగడం మినహా మరొక పనిలేదు కాబోలు. ఇక్కడ పురాణం సాస్తుర్లు యింటింటికీపోయి పిలుచుకొచ్చినా వందమంది పోగవరు. అదెందుకు పోనిద్దుమా ! మాణిక్యాలరావు బాబూ, అశ్బాయి ఎప్పు డొస్తాడు ? నీమనుంచి ఒక తెల్లదాన్ని వెంటబెట్టుకు రాడుకదా !

వాసు—హృదయానందంబావ ఆమాదిరి పోకిరీకాదు. మామయ్య యీనాడు కాకపోతే రేపైనా మంత్రి అవడం ఖాయం. వాళ్ళ నాన్న Political future కు దెబ్బ తగల నివ్వడు.

గవ—అయితే చూస్తూ చూస్తూవుండగా మాణిక్యాల రావుగారు మంత్రి అయిపోతారన్నమాట.

మాణి—మీ అండరి అభిమానం, ప్రాపకం...

గవ—నాలాటివాడి దెంత బాబూ ! గుడ్డికన్ను తెరిస్తే
మూస్తే యెంత !

బాసు—ఈ గుడ్డికన్ను గుప్పెట్లోవున్న వోట్లసంఖ్య
చెప్పనా ?

గవ—కన్నుకి గుప్పె టేమిటయ్యూ — మహాపోకుగా
మాట్లాడుతున్నావ్ !

వాసు—దాన్నే యింగ్లీషులో...

గవ—వొద్దు బాబూ, ఇంగ్లీషువాడు పోయినా భాషా
దాస్యం మనల్ని వొడలడంలేదు.

మాణి—చూడు, గవరయ్యూ, అక్కడే మీ పార్టీ అడు
సులో కాలేసింది. ఒక శుభోదయాన మనం యింగ్లీషు రద్దు
చేశామనుకో. ప్రజాజీవితం యేమైపోతుంది?

వాసు—అప్పచ్చి అయిపోతుంది.

మాణి—ప్రజాజీవితం స్తబ్ధించిపోతుంది. కోర్టులూ, రైల్వే,
తపాలా వ్యవహారాలూ, విమానశాఖా—తక్ మని బందై
పోతాయి. ఇంగ్లీషుస్తానే మరొక భాషని మనం నేర్చుకునే
దాకా, యీ సమస్యని వోర్పుతో పరికించాలి. ప్రగతి పార్టీ
పంథా మేమెంతమాత్రం అమోదించలేం.

గవ— ఏం బాబూ—మీ పార్టీలో వాళ్ళంతా ధనవం
తులూ, మీ అబ్బాయిల్ని దూరపుసీమలికి చదువులకని

పంపిస్తారు. అసలు సంస్కృతిపార్టీయే భాగ్యవంతుల పార్టీ. వాళ్ళకి మా కష్టసుఖాలు అంటవు.

వాసు—మామయ్యా, నేనే పార్టీకి చెందుతాను?

సీమంతిని ప్రవేశం, 23 ఏళ్ళు, చామసవాయి, కోలమొహంలోని చక్రాలాటి కళ్ళు అందరినీ ఆజ్ఞాపిస్తాయి. మాటకి మాట చెప్పగలిగే స్వభావం. చీరె, జాకెట్టూ నవనాగరకత సూచించకపోయినా నాజూరు కనిపింపజేస్తాయి. మాజీ క్యాలరావు ధార్య చనిపోవడంచేత కూతురు సీమంతినియే యింటికి పెత్తనదారు. అడ్డాల్లో బిడ్డగా పున్నప్పుడే సీమంతినిని వాసుకి యిద్దామనురున్నారగాని కాలం భర్తం కలిసిరాక పోవడంవల్ల ఆ మూడు ముళ్ళూ పడలేదు.

సీమంతిని—(వెటకారం మౌలక పోస్తూ)—ఓహో—
గుడ్లగూడ యింకా యిక్కడే వున్నాడే! ఏంబావా, పట్నం ప్రయాణం వాయిదాపడిందా?

వాసు—కాదు, సీమంతినీ, హృదయానందం యీపూట వస్తున్నాడని తెలిసి...

సీమం—నిజమా—నాన్నా!

మాణి—అవును తల్లీ.

సీమం—(యింకా కూచోకుండానే అన్నయ్య యెంత మారిపోయివుంటావో! కాస్త తెల్లపడికూడా వుంటాడు—
సీమగాదూ వెళ్ళింది!

వాసు—బావ బూడిదరంగుమనిషి (సీమంతిని పక్కగా వెళ్ళి నుంచుని యేదో ఆలకిస్తున్నట్టు) జట్కాచప్పుడు...
(దూరంలోకి చూస్తూ) 'అదిగో ద్వారక...ఆలమండ లవిగో...

గవ—హుషారై న మనిషి సీనయ్యబాబు.

సీమం—అదుగో చిన్నన్నకూడా వస్తున్నాడు. ఆవి డెవరు చెప్పా...యెత్తుమడమలజోళ్ళూ, హాండ్ బాగూ, మూతిమీద జేబురుమాలూ (వాసుతో ప్రయివేటుగా) బావా, ప్రబంధకన్య మనగృహం పావనం చెయ్యబో తోంది.

వాసు—నా స్వప్నసుందరి, యీమే!

సీమం—ఎన్నో స్వప్నసుందరి, బావా?

ప్రవేశం, ముందు సత్యకీర్తి. మాచిక్యాలరావు రెండో కొడుకు. “సుపుత్రా కొంపపీకరా” బాపతు. మొండిఘటం. తిట్లూ దీవెనలూ అతనిని కదిలించలేవు. వాసువయసే. హాఫ్ సూటూ, కాళ్ళకి చెప్పలూ, రాత్రిళ్ళకూడా అతను హాట్ థీస్తాడో తియ్యడో అనుమానం. హాట్ యీటూ అటూ సవరించుకోవడం, నెత్తి మీదనుంచి చేతిలోకితీసుకోవడం. చేతులోనుంచి తీసి నెత్తిమీద పెట్టుకోవడం— అతనికి అలవాటు. ఓటమి అనేది అతని నిఘంటువులో లేదు.

అతనివెనక బెరుకుబెరుకుగా నుంచుని సువాసనేకాక కాంతిని కూడా విరజిమ్మే కన్య తటిల్లత. సీమంతిని చెప్పినట్టు ఎత్తునుడమల జోళ్ళు, హాండ్ బాగ్ ప్లాస్టిక్ డి, మూతిమీద రుమాలూ, చోళీ, ముదురురంగు సిల్కుచీరె, బాబ్ డ్ హెయిర్ మొదలైన వేషాలన్నీ కలిసి తటిల్లతని స్వప్నసుందరుల లిస్టులో చేరుస్తాయి. ఈ షాపే లన్నింటికీ వెనక ఒక లేత హృదయం లేకపోలేదు. సీమంతినికంటే ఒకయేడు పెద్దదైనా అయి వుండవచ్చు—చిన్నదైనా అయి వుండవచ్చు.

ఇక హృదయానందం. డబుల్ బ్రెస్ట్ కాటన్ సూటూ, నెక్ టై. కాలిజోళ్ళ పాలిష్ మెరుస్తూవుంటుంది. ఒక చూపువాసి పొడగరి. వయస్సు 27—29 మధ్య. మనుషులందరూ కొత్తగా కనిపిస్తూవుంటా రతనికి.

మాణి—(ఎదురెళ్ళి కొడుకుని కాపిలించుకోడు—కాని మొహంలో గుంతోషం కనిపిస్తుంది) అమ్మాయ్—తోంద

రగా కాఫీపెట్టించు. (నీనుంతిని లోపలికి వెళుతుంది. సత్య కీర్తి మినహా మిగతావాళ్ళు కూచుంటారు.)

సత్య—నేను మీనంబాకమ్మలో కాయకపోతే తను తిన్నగాపోయి డ్యూటీలో జాయినవుదా మనుషున్నాడు.

మాణి—(హృదయానందాన్ని) అట్లారా—అబ్బాయ్ !

హృ—ఇప్పుడే తే మాత్రం ! రానూ పోనూ జట్కా కట్టించు కొచ్చాను. రాత్రి మెయిల్ కి వెళ్ళిపోవాలి.

గవ—ఏంబాబూ హృదయానందం రంభలాజిపిల్లని వెంటేసు కొచ్చావ్ ! గవరయ్యమాట పొల్లుగాదు, నీమలో దొరసానులు కాక మన పిల్లలుకూడా వున్నారా, నాయనా !

హృ—గవరయ్యా, పొరబడుతున్నావ్. ఆ అమ్మాయి సత్యకీర్తి స్నేహితురాలు—తటిల్లత.

గవ—అట్లాగా-పొలంబోవాలి. మాణి క్యాలరావుగారూ, నేనెళ్ళొస్తానండి. (గవరయ్య నిష్క్రమిస్తాడు.)

మాణి—మనం లోపలికి వెళ్దాం. (హృదయానందం ఒక్కడే తండ్రిని అనుసరిస్తాడు. సత్యకీర్తి సంజ్ఞ చెయ్యగా తటిల్లతకూడా వారిద్దరి వెనకాలే లోపలికి వెళుతుంది.)

వాసు—(ఎవరూ వినడం లేదుకదా అని మిటూ అటూ చూచి) కీర్తి, నన్ను తిట్టి లాభమేమిటి ? నెల్లాళ్ళ క్రితం పదివేలు పట్టుకెళ్ళాం. మళ్ళీ డబ్బుమాట ఎత్తితే వీధి లోకి తరుముతాడేమోనని, ఆయనపార్టీ మద్దెల మోగిస్తు

న్నాను. నువ్వు బండి నిగేదాకా, మామయ్యకి నువ్వు వస్తు
నట్టే తెలీదు. ఎంత Dramatic suspense create చేశానూ!
నువ్వు బండిదిగడం చూసి మామయ్య నామీ దొక glance
పారేశాడు. కాని, నేను కళ్ళు కిందికి దించేసుకుని నిలువెల్లా
గడగడలాడా నంటే నమ్ము!

సత్య—వేసవికాలం — మిట్టమధ్యాహ్నంవేళ గడగడ
లాడేది నువ్వొక్కడివే! కార్యసాధనకి మార్గం ఆలోచిం
చావా లేక వాజమ్మలా ఆ గవరయ్యతో పొగాకు ధర
గురించి.....

వాసు—ఛెట్—నీకు అభం శుభం తెలీదు—కీర్తి!

సత్య—ఏంచేస్తున్నట్టు — యిక్కడ దిప్తిబొమ్మలా
కూచుని. అక్కడ స్టుడియోవాడు.....

వాసు—ఫిలిం ప్రొడ్యూసర్ కి స్టుడియోవా దొక పెను
భూతం—వెంటాడే నీడ.

సత్య—కట్టిపెట్టవోయ్ వెధకబుర్లు! కార్యసాధనకి
మార్గం?

వాసు—క్రితంసారి సీచుంటిని కొద్దిగా రికమెండ్ చేసింది.
ఇప్పుడా సిఫారసుకూడా వుండదు.

సత్య—అయితే—మన ఫిలిం మధ్యలో ఆగిపోవల్సిందే!

వాసు—ఎన్ని ఆగడంలేదు కనక!

సత్య—అదిజరగదు. సత్యకీర్తి బొందెలో ప్రాణం
వున్నంతవరకూ అదిజరగదు.

వాసు—జరగదు.

సత్య—నువ్వు భట్రాజువి, బావా.

వాసు—సీమంతిని సలహా అడుగుదానూ ?

సత్య—వాసూ, ఈ పల్లెటూరు రాగానే నీకు మతి పోయింది. ఆడవాళ్ళ నెక్కడయినా సలహా అడుగుతారటయ్యా — దేవా ! ఆడది ఆభరణం, అలంకారం. 'స్త్రీబుద్ధిః...' అదేదో అంటారు సంస్కృతంలో.

వాసు—తటిల్లత భలే చురుకైన పిల్ల.

సత్య—అప్పుడే కన్నేశావ్ ! చూడు—తటిల్లతజోలికి పోకు. కిందు మీదైతే మసిద్దరం పొడుచుకోవలసి వస్తుంది.

వాసు—అవును—మామయ్య దగ్గర ఒక్కటే పిస్తాలు వుంది—రెండు లేవుగా. అలాచూడు, తటిల్లతే యిటు వస్తోంది.

మొదట కనిపించినంత ముంగిలా వుండదు తటిల్లత. కాస్త దైర్యం వస్తుంది. నటకుడు ప్రేయసిని అహ్వనిస్తున్నట్టు ముందుకివెచ్చాడు సత్యకీర్తి 'oh—dear' అంటూ.

తటి—(ప్రవేశించి) మీ నాన్నగారు చాలా మంచి వారు. ఎంత ఆడరం, ఎంత మర్యాద ! (ఆమె చీరె, వేషం మారివుంటాయి, ఎత్తు మడమలజోళ్ళు లేవు కాళ్ళకి.)

వాసు—(వెకిలిగా చూస్తూ) ఏమనుకున్నా రేమిటి ? మా మామయ్య ధర్మరాజు.

సత్య—మా నాన్న హరిశ్చంద్రుడు.

వాసు—మా మామయ్య ఆపద్బంధపుడు.

సత్య—మా నాన్న నలకూబరుడు.

వాసు—మా మామయ్య దేవేంద్రు డంతవాడు.

సత్య—మా నాన్న ఈసారి ఎలక్షనులలో నెగ్గడం ముమ్మాటికి నిజం.

వాసు—మా మామయ్య మంత్రి అవడం అక్షరాలా ఖాయం.

తటి—నన్నింకో నాలుగురోజులపాటు వుండమని మీ నాన్నగారూ, సీమంతినీ బలవంతం చేస్తున్నారు.

వాసు—బావుంది. సత్యకీర్తి, పట్నంలో నీకు తొండర పనులుంటే నువ్వు ముందుపో, రెండురోజులు పోయిన తర్వాత తటిల్లతని వెంటబెట్టుకు నేనొస్తాను.

సత్య—అదెలా?

తటి—అయితే మీరూ వుండండి.

సత్య—అదెలా?

తటి—లేకపోతే వెళ్ళండి.

సత్య—అదెలా? (బిక్క మొహం పెడతాడు.)

(‘తటిల్లతా!’ అని లోపల్నుంచి పిలుపు)

సీమంతిని పిలుస్తున్నారు. (పిలుపుకి సమాధానంగా) వస్తున్నానండి. (తటిల్లత లోపలికి పట్టలా తురుమంటుంది.)

సత్య—వాసూ—యిదేమిదిటి కథ యిలా క్రాస్ గా తిరిగింది!

వాసు—ఏమీ లేదు—నువ్వు ముందుపో.

సత్య—తటిల్లతని యిక్కడ వొదిలేసే?

వాసు—ఆడదానికోసం అంత కడుపువాచి లేరిక్కడ,
అంత అల్లాడిపోతావేం ఆవిడకోసం! ఎవరూ కొరుక్కుతినరు,

సత్య—అవునురా—నాయనా— అవును, తటిల్లతని
బుక్ చేసేందుకు నే నెంత శ్రమపడ్డానో నీకేం తెలుసు?

ప్లాన్—ఎంత పెద్దప్లాన్ వెయ్యవలసి వచ్చింది. సినీమా
రంగంలోకూడా శీలవతులు వుండటానికి వీలుండని ఆ
అమ్మాయి తల్లిని వొప్పించేటప్పటికి నా తలప్రాణం తోకకి
వచ్చింది. “మా అమ్మాయి బి. ఎ. పాసయింది. ఏదో
వుద్యోగం చేసుకుంటుంది. ఈ సినీమాలు మా కెందుకు,
నాయనా” అనేది ఆవిడ తల్లి. ‘అదిగాదండీ—అత్తగారూ!
నేను ఫలానా మాణిక్యాలరావుగారి రెండో అబ్బాయిని.
మీ అమ్మాయిని గురించి నేను హామీ యిస్తున్నాను.
తటిల్లతకి ఎల్లవేళలా తోడునీడవలె వుంటూ నేను కాపాడు
తాను’ అని మాటయివ్వగా, ఆమె అనుమతించింది.

వాసు—మరి ఈ సంగతి నాకింతకిపూర్వం చెప్పలేదేం?

సత్య—చెప్పాను. నీబుర్ర చూడుకై నదికాదు. ఒకటి
రెండుసార్లు ‘ఎక్కడికి వెళ్తున్నావ్’ అని నివదీసి అడిగావ్—
జ్ఞాపకముందా? నాచిరునవ్వులోని నిగూఢభావార్థం గ్రహింప
నేరకపోతివి.

సూటు మార్చుకుని తెల్లటి కలరత్నాఅంబుపంచె, సిల్కులాల్చీ వేసుకు హృదయానందం ప్రవేశిస్తాడు. కుచ్చెళ్ళకొంగు లాల్చీ జేబులోపెట్టుకోదం హృదయానందానికి అలవాటు.

హృ—ఏమిటి మంతనాలు సలుపుతున్నాడు! మిరిద్దరూ కృష్ణార్జునులుగా—సీమంతిని అంది.

వాసు...హృదయానందం బావా, సీమంతిని చిలిపిదని నీకు తెలియదా?

హృ—ఏవో ఫిల్ములు తయారు చేస్తున్నారట మీరు!

సత్య—అబ్బే—ఒక్క ఫిలిం, ఈముద్ద దిగి తేచాలు,

హృ—మన దేశంలో లాక్షోపలక్షలకి సినీమాకి మించిన కాలక్షేపం తెలీదుటగా!

వాసు—ఈ మధ్య భరతనాట్య మంటూ వొకటి వచ్చింది—నువ్వు వినలేదేమో! బావా, మా ఫిలింలో నాట్యమూ, సర్కసేకాకుండా, పప్పెట్ షోకూడా యిరికిస్తున్నాం.

హృ—బావుంది, కాని యీ దేశంలో సోమరితనం, వృథాప్రయాసా దిన దినానికీ పెరుగుతున్నాయి. మీ రి ఫిలిం యెందుకు తీస్తున్నట్లు?

వాసు—కళకోసం, బావా.

హృ—ఇదో కొత్త వూతపదమా? కళకోసం నువ్వెందుకు చెయ్యాలి—నీపని నువ్వు చూసుకోక.

సత్య—కళోద్ధారణే మాపని.

హృ—భేష్—సత్యకీర్తి, నువ్వు చివరికి యిలా తయారయ్యావేమిటి?

సత్య—పెద్దలు పిన్నల్ని దిద్దబోవడం సంప్రదాయం.

హృ—ఈ దేశం యిక్కడి ప్రజా ఈ నాలుగేళ్ళలోనూ గుర్తుకి రానంతగా మారిపోయాడు.

వాసు—మాధు అభివృద్ధికి మూలకందం.

హృ—పిడుక్కి బియ్యానికి వొక తేనా?

ముగ్గురూ యెడంచేతివైపునుంచి తెరలోకి పోతూవుండగా కుడిచేతివైపునుంచి మాణిక్యాలరావూ గవరయ్యా ప్రవేశిస్తారు.

మాణి—పిడుక్కి బియ్యానికి వొక తేనా, గవరయ్యా! మాటకి కాస్తనబబు వుండాలి, కష్టానికి సుఖానికి యిన్నేళ్ళ బట్టి మనం వొకటయాం, నువ్వు మావైపు మొగ్గావంటే ప్రగతిపార్టీకి ఈ నియోజకవర్గంలో వొక్క వోటు పడదు.

గవ—ఇందు కోసమా పొలం బోతూవుండగా కబురు పెట్టారు! మీరిలా అడగడం యేంధర్మం? మీ మంచిసెబ్బరలు మీరుచెప్పండి. మా వాళ్ళకి తోచినది మా వాళ్ళు చెబుతాడు. ఎవరి కివ్వాలనుకుంటే ప్రజలు వారికి వోటిస్తారు.

మాణి—అది ప్రమాదకరమైన మార్గం. ప్రజల్ని ప్రజాబలాన్నీ యింకా నమ్ముతున్నావా, గవరయ్యా! ప్రజలు గొర్రెలు. అందరూ పల్లకీ యెక్కాలనే విచిత్రధోరణి ప్రజలది. సమర్థుడైన నాయకుడు ప్రజాసందోహాన్ని తన గోటి మీద ఆడిస్తాడు. మనకిప్పుడు సమర్థుడైన నాయకుడు

కావాలి. ప్రజలకేం తెలుసు—వెరివెంగళాయిలు. నేను వేదికయెక్కి 'గవరయ్య పచ్చిరాడీ—అతను ఫలానా రోజున యిలాచేశాడు; ఫలానా రోజున అలాచేశాడు' అంటూ యేకద్రుపెడితే, అవునంటాడు. తక్షణం నువ్వు అదే గద్దెయెక్కి 'ఈ మాణిక్యాలరావుగారు బూటకాల మనిషి. కాంపవుండు వడ్డీలతోనూ, రైస్ మిల్లులతోనూ సంపాదించిన పాపిష్టిసాము యాయనిది' అంటే—దానికి అవునంటారు. తలలూపడమే వారి లక్ష్యం. ప్రజాసమూహ మనేది పదార్థమనుకో. ఆ పదార్థంలో చైతన్యం తీసుకు వచ్చేందుకు నాయకుడు అనే శక్తి కావాలి. నాయకుడు శక్తి—ప్రజ పదార్థం. నాయకుడు పురుషుడు—ప్రజ ప్రకృతి నాయకుడులేని ప్రజ జడము. అంచేత ప్రజల విధ్యుక్తధర్మ మేమనగా సరిఅయిన నాయకుణ్ణి యెన్నుకోవడం.

గవ—మాణిక్యాలరావుగారూ, నేనంత చదువుకున్న వాణ్ణి కాను. నాకుతోచిన రెండుముక్కలు చెప్పనా? 'ఏమోయ్ గవరయ్య' అంటే 'ఏమండీ మాణిక్యాలరావు గారూ' అంటూ గడుపుకొచ్చాం. మూడేళ్ళక్రితం మీ దొడ్లో గడ్డివామి అంటుకున్నప్పుడు పార్టీ కక్షలు ఎన్నికల్లో గాని యిలాటప్పుడు కాదని మంటలార్పడానికి ముందుకి దూకింది. ఈ గవరయ్యే. మా రెండోదానికి ముహూర్తం పెట్టుకున్న తర్వాత డబ్బుదొరక్క గిజగిజలాడుతూ వుంటే, మూడో కంటివాడికి తెలీకుండా మూడువండలు చేతిలో

పోతాడు మీరు—అప్పే అనుకోండి. ఆ అవనులో ఆమకు నే నాకుదెవరు? అఖికి మా పార్టీ కార్యదర్శి వెంకుపంతులు పెట్లో నాలుగువేలు పెట్టుకుని నిర్మోగమాటంగా లేదు అన్నాడు. అంచేత నాకు మీమీదెప్పుడూ గురే. మనిద్దరి మధ్యావున్న ఈ మాటా మంతీ మనపిల్లలమధ్యేది చెప్పండి? మా గౌతమయ్యనీ లచ్చన్ననీ, మీ హృదయానందం, సత్యకీర్తి ఒక్కనాడుకూడా చూడలేదు. ప్రగతిపార్టీ కార్య కలాపాల్లో మా లచ్చన్న వెంకుపంతులు దగ్గర తరిఫీశవు తున్నాడు. మీవాళ్ళ దృష్టివేరు; మావాళ్ళచూపు వేరు.

మాణి—మనిద్దరి దృక్పథాలలోమాత్రం ఆతేడా లేదా? అయినా యిద్దరం ఒకే గ్రామంలో యిన్నేళ్ళూ బతికాం,

గవ—మీ అబ్బాయిలూ అమ్మాయి యెలాగావుండరు. వాళ్ళ కెప్పుడూ పట్నమే కావాలి. ఇంక మనిద్దరమూనా? బతికినన్నాల్లా బతకం. మనం పోయినతర్వాత నిత్యేది మాటే. మీ పార్టీలోకి మీరు నన్ను రమ్మన కూడదు— నేను రానూకూడదు.

మాణి—ఇంత చెప్పినా బూడిదలోపోసిన పన్నీ రేనా? అది కాదు గవరయ్యా—నీ సహాయం నాకు కావాలి.

గవ—సహాయానికేం కావల్సినంత చేస్తాను. కాని నా వోటు నాది. అదేం బాబూ. మీకు దేవతార్చనపెట్టె యెంతో, నాకు పోలేరమ్మ అంత! వస్తా—తర్వాత కలుసు కుందాం.

గవరయ్య వెళ్ళడమేమిటి, హృదయానందం రావడమేమిటి—ఒక్కసారే జరుగుతాయి.

హృ—ఏం నాన్నగారూ అలావున్నారు? ఏదో తీవ్రా లోచనలో పడ్డట్టున్నారే?

మాణి—కడుపులో చల్ల కదలకుండా కూచున్నవాడికి, ఈ సంస్కృతి పార్టీవాళ్ళు ఒక గుదిబండ కట్టారు.

హృ—ఎలక్షన్ల?

మాణి—ఆ, ఓడిపోతే చిన్నతనం—గెలవాలంటే డబ్బు తగలెయ్యాలి.

హృ—ఎలక్షన్లు ఒక స్పృహ, నాన్నగారూ! క్రికెట్ గానీ హాకీగానీ ఆట అయిపోయినతర్వాత ఆటగాళ్ళందరూ ఒకే బల్లదగ్గర కూచుని ఖబుర్లాడుకుంటూ కాఫీతాగరూ? ఇవ్వాళ ఒకజట్టు నెగ్గితే, రేపు మరోజట్టు నెగ్గుతుంది. రెండు జట్టు లున్నప్పుడు ఒకటి నెగ్గాలి, ఒకటి వోడాలికదా?

వాసు—(హఠాత్తుగా ప్రవేశించి) మామయ్యా!— జయాపజయములు దైవాధీనములు. కాని ఈసారి మనకి జయము తథ్యము. భగవంతుడు మనపక్షాన వున్నాడు.

హృ—ఎలా తెలుసు నీకు భగవంతుడెప్పుడూ రెండు పక్షాలూ మేవింగు నెట్టులోని బ్లేడుమల్లే వుంటాడు.

వాసు—హృదయానందం బావా, భగవంతుడే మన పక్షాన లేనిపక్షంలో తటిల్లత నిక్కడికి పంపడు.

హృ—అదేమిటి? ఇదొక స్టంట్.

వాసు—ఈ సాయంత్రం యెలక్ష్ న్ మీటింగులో తటిల్లత చేత పాటకచ్చేరీ చేయిద్దాం. సభికులకి చోటుచాలక పోలీసు బందోబస్తు కావల్సివస్తుంది.

హృ—Excellent వాసూ, కొలంబస్ ఖిన్నుడయే డిస్కవరీ, ఈ దేశంలో మనుషులకి పూర్తిగా మతులుపోయాయి. మెయిల్ సరిగ్గా పదీ యిరవై కేగాదూ ?

వాసు—మామయ్యా, తటిల్లత వంటింట్లో పీతేనుకు కూచుంది. పద. అక్కడికి వెళ్దాం.

వాసు, మాజిక్యాలరావూ నిష్క్రమించగా హృదయానందం తను కాసి ప్రదేశంలో మనులుతున్నట్టు మొహం పెడతాడు. తటిల్లత ప్రవేశం.

హృ—నువ్విలా వచ్చావేమిటి ? నీకోసం వాళ్ళు వంటింట్లోకి పోతే !

తటి—ఎవరు ?

హృ—నాన్నగారూ, వాసూ.

తటి—నాతో యేంపని వారికి ?

హృ—ఈ సాయంత్రం యెలక్ష్ న్ మీటింగులో నీ పాటకచ్చేరిటగా ?

తటి—ఆ సంగతి యిందాకనే చెప్పాడు మీ తమ్ముడు గారు. బండి దిగినప్పట్నుంచి మిమ్మల్ని వొక్కసారిగూడా పలకరించలేదు. మీ చెల్లెలు సీమంతిని నాకు వూపిరాడనిస్తేనా ?

హృ—సీమంతిని చిన్నప్పట్నుంచి కబుర్లపోగు.

తటి—ఒక్కసారికుండా పల్కరించలేదని యేమన్నా అనుకున్నారా?

హృ—ఎందు కనుకోడం?

తటి—మాటవరసకి అడుగుతున్నా.

హృ—తటిల్లతా, నువ్వు మెరుపుతీగవే నిజానికి.

తటి—కారణం—ఈ అభినందనానికి?

హృ—హృదయం కారణాలు వెతుకుతుందా? వెతకదు. ఈ యింట్లో నువ్వొకమాదిరి పరదేశివి—నే నింకో మాదిరి పరదేశిని. లండన్లో ఒక్కొక్క సాయంత్రం మాతృదేశం జ్ఞాపకం వచ్చేది. ఎన్నో సినీమాలూ, నాటక శాలలూ కాలం పొద్దుపుచ్చడానికి స్నేహబృందాలూ వున్నా, యెందుకో అకారణంగా, ఈ పల్లె, చిన్నతనంలో నాతో అడుగున్న ఆవుదూడ మెళ్ళోని గంటలూ, అమ్మ చేసే చేగోడిలూ, మా వీధిగుమ్మంలో పడుకునే నల్లకుక్కా జ్ఞాపకం వచ్చేవి. నాకు పదేళ్ళు నిండక పూర్వపువి ఈ స్మృతులు. ఈ స్మృతిమాల మూడునెలలు అతి తీవ్రంగా కలవర బెట్టింది. ఈ జ్ఞాపకం లెందు కొస్తున్నాయో నాకు తెలిసేదికాదు. ఒక రోజున అమ్మ చచ్చిపోయిందని కేబుల్ వచ్చింది. అకస్మాత్తుగా, బాధ పంచుకోడంవల్ల యెంత వేలిక అవుతుందో, ఆ సాయంత్రం మార్గరెట్ వల్ల తెలుసుకున్నాను.

తటి—ఆమెని మీవెంట యెందుకు తీసుకురాలేదు?

హృ—ఒక్కరోజున నా ఆందోళనపట్ల సానుభూతి చూపినంత మాత్రాన నాతో వచ్చేస్తుందా ? ఎంత వెర్రి దానివి, తట్టిల్లతా ? మన ప్రజలదృష్టి చాలా సంకుచితమైనది. రాజకీయంగా దాస్యబంధాలు సళ్ళాయేగాని మన మింకా బానిసలమే ! తరతరాల మూఢాచారాలకీ, అజ్ఞానానికీ, చేతకానితనానికీ బానిసలు.

తటి—మీరు మార్గరెట్ ని ప్రేమించినట్టున్నాడు ?

హృ—మార్గరెట్ లాంటి మనిషిని ప్రేమించకుండా వుండగలరా ? లండన్ లో ప్రతిమనిషీ మహారాజులా వుంటాడని భావిస్తాడు కొంద రమాయకులు. మార్గరెట్ కి కాలు పోగొట్టుకున్న ఒక తమ్ముడూ, ఒక్క కన్నువున్న తల్లి వున్నాడు. రెండవ ప్రపంచశాంతికి తమ్ముడు కాలూ, తల్లి కన్నూ సమర్పించాడు. మార్గరెట్ దినమూ అయిదుగంటలు టైపిస్టుగా పనిచేసి, మూడు కాలేకడుపులు పోషించగా మిగిలినదానితో విశ్వవిద్యాలయంలో చదివేది మార్గరెట్ ని మర్చిపోలేను. ఆమె దీనవదనం మరపుకిరాదు. మార్గరెట్ ప్రేమానుభవం నాజీవితపరిణామంలో ఒక ఘట్టం. ఏది ప్రేమ—దేశంకోసం కాలూ కన్నూ అర్పించిన యిద్దరు వ్యక్తుల్ని కనిపెట్టుకు వుండటమూ, లేక యవ్వన రక్తంలోని పిలుపాలకించి నన్ను అనుసరించడమూ ? చెప్ప, తట్టిల్లతా—నువ్వు కాబోయే ఫిలింస్టార్ వి—ఏది ప్రేమ ?

తటి—నాకు తెలీదు,

హృ—మార్గరెట్ ఏంచెయ్యాలంటావ్ ?

తటి—మీ ప్రేమ పొందగలిగిన మార్గరెట్ రాజ మార్గాన్నే పోతుంది.

హృ—నాప్రేమలో ప్రత్యేకతా, ఘనతా లేవు. నాది సామాన్య మానవ హృదయం. మార్గరెట్ దేవత.

తటి—అవును. అందుకే ఆమె ప్రతిబింబితాలైన దయ, ఓర్పు, సౌశీల్యం మీ కళ్ళలో కనిపిస్తాయి.

హృ—మీరంతా కలిసి ఏం సినిమా తీస్తున్నాడు, తటిల్ల తా ?

తటి—నాకంతగా తెలీదండీ, నేను నిజానికి బి. ఎ. పాసు కాలేదు. ఫస్ట్ యియర్ చదువుతూండగా మా నాన్న పోయాడు. అమ్మ నాన్న నెప్పడూ పట్టచీరలూ, రవ్వలఅడ్డిగె కావాలని వేధించేది. పట్నవాసపు జీవితంలో, వచ్చే నూట యేభై రాళ్ళలోనూ అమ్మ గొంతెమ్మకోరిక లెక్కడ తీర్చ గలదు నాన్న ! ఒక్కొక్క రోజున ఎవరూ చూడకుండా కన్నీళ్లు పెట్టుకునేవాడాయన. అమ్మకి ఎందుకంత యింగితజ్ఞానం వుండేదికాదో ఈనాటికీ నాకు వింతగా వుంటుంది. అఖిరికి ఆయన కష్టాలు గట్టెక్కాయి.

హృ—పాపం—సగటుమనిషి.

తటి—మనఃపరిపక్వత లేని ఆడపిల్లలకి సినిమాలలో జేరాలనీ, పదిమందిలో తిరగాలనీ వుండటం సహజం. మాయింట్లో ఈ సూత్రం పట్టికొట్టింది. అమ్మకి నాన్నచావు

యిల్లుమూరడం, వూరుమూరడం మాదిరి అనిపించిందేగాని ఆమె స్వభావంలో పెద్దమార్పుమీరా లేదు. నన్ను సినిమా లలో జేరమని ఆమె ప్రోత్సహించడం మొదలెట్టింది. 'కుల స్త్రీలు సినిమారంగములో జేరవచ్చునా?' అను శీర్షికకింద కొందరు కాలేజీవిద్యార్థులూ, కుడి ఎడమాలెలీని పత్రికా రచయితలూ రాసిన వ్యాసాలు నాకు చదివి నివిపించేది. సత్యకీర్తిగారితో పరిచయం కావడానికిపూర్వం రెండు సినిమాకంపెనీలతో మాకు బెదిసింది.

హృ—ఆదర్శమాత ! పాపం—మీ అమ్మ సినిమాతార కావల్సిన యోగ్యత తప్పిపోవడంతో ఈ అవస్థ నీకువచ్చింది. మావాడు తీస్తున్న ఫిలిం పేరేమిటి ?

తటి—అది నాకుమాత్రమే తెలుసు ? సత్యకీర్తిగారికి సినిమావాళ్ళకి కావల్సిన లక్షణాలన్నీ వున్నాయి. ఒక్కటి నిజంచెప్పరు. అంతా కళ్ళల్లో ఖారమే, ఎలక్ష్‌న్ మీటింగ్‌లో పాటపాడించేందుకు నన్నిక్కడికి తీసుకొచ్చారనే సంగతి, మీ నాన్నగారడిగేదాకా నాకు తెలీనే తెలీదు.

2

మాజీక్యాలరావుగారి యిల్లు, లోపలిభాగం, మూడురోజుల తర్వాత, ఉదయం పదిగంటలవేళ, గోడ గడియారం టైము చూపుతూవుంటుంది. తివాసీమీద సీమం తినీ, తటిల్లకా కూచుని వుంటారు. కుర్చీలులేవు—గోడలికి పటాలులేవు.

సీమం—వెంకుపంతు లేమన్నాడో విన్నావా! వాళ్ళు సిసీమారాని తెప్పించారు; మంచి డ్యాన్సు పెట్టించాలి— అని రాద్ధాంతం చేశాడట.

తటి—నేనూ ఒక సిసీమాప్టార్నే! ప్రస్తుతం మనబతుకే ఒక సిసీమా అయిపోయింది. ఇవ్వాళటి కప్పుడే నాలుగు రోజులు, ఇద్దరూ పరారై పోయారు. మళ్ళీ సిగ్గు భిడియం లేకుండా నవ్వుకుంటూ ఎలా పాదంపెడతారో! బాబోయ్— తలుచుకుంటే వాళ్ళు జలదరిస్తుంది.

సీమం—చిన్నన్నకి నిరుడు వేసంగిలో చక్కటి పెళ్ళి సంబంధం వచ్చింది. పిలిచి పిల్ల నిస్తామంటే వాద్దన్నాడు. తనజీవితం కళకే అంకితమట.

తటి—ఇంటిదగ్గిరూ కూడా యిలాటి పైత్యపుఖబుద్లు చెబుతూ వుంటాడా?

సీమం—వినేవాళ్ళుంటే చెప్పడానికేం, లతా! ప్రతి మొగాడూ తనో రాజకుమారుణ్ణి అనీ, ఎవరో గంధర్వకన్య తనని వలచి ఎత్తుకుపోయి పువ్వులబోపెట్టి, అగరుధూపం వేసి, హారతియిస్తూ పూజిస్తుందనీ అనుకుంటూవుంటాడు. చిట్ట చివరికి ఆ అమ్మాయికి సంవత్సరానికో నాలుగు మంచి చీరెలు కొనడానికి కళ్ళు తేలేస్తాడు. ప్రపంచంలో సగటు మొగాడు పశువు—తుంటరి.

తటి—Except మీ అన్నయ్యలూ, నీక్కాబోయే భర్తా.

సీమం—పెద్దన్న తీరు పేరు. చిన్నన్న బావాసంగతి చెప్పాలి? ఇద్దరూ తోడుదొంగలు. బావ చిన్నన్నకి పురె క్కిస్తాడు. చిన్నన్న టపాకాయలా పేల్తాడు.

తటి—మీ పెద్దన్న నుతాబాలా వెలుగుతాడుకదూ!

సీమం—అది నీకు తెలియాలి ఈ నాలుగురోజుల్నుంచీ ఆయనకేం తక్కువవు తుందోనని మహాశ్రద్ధగా కనుక్కుంటున్నావు.

తటి—మా అమ్మ నాగురించి ఏమనుకుంటుందో! సత్య కీర్తి, మీ బావా అమ్మచెవుల్లో అపవాదులు నూరిపోస్తూ వుంటారు. ఏక్షణానైనా దూకవచ్చు ఆవిడ యిక్కడికి, ఎంచేతనో నాకు మా అమ్మ అంటే ప్రేమలేదు.

సీమం—నీ హృదయానికి విశాలమైన ప్రేమ కావాలి.

తటి—అనగా?

సీమం—అతా, ఎక్కడిదాని వెక్కడికి వచ్చిపడ్డావ్? నువ్వు నిజంగా అదృష్టవంతురాలివి.

తటి—ఏమదృష్టం? జరిగిన సంగతులు తలుచుకుంటే సిగ్గుగా వుంది.

(తెరలోంచి) ఏమండోయ్.

సీమం—ఎవరు? చెయ్యూరుకోలేదు.

(తెరలోంచి) ఏమండోయ్.

సీమం—చెయ్యూరుకోలేదూ—సనిమీదవున్నాను.

(తెరలోంచి కటువుగా) ఏమమ్మోయ్.

సీమం—మొకడూ, దాన్ని గెంటి తలుపెయ్యి.

హావిడిగా ప్రవేశిస్తుంది అరుంధతి. వయసు 47. ఆమెకి భర్త లేడని ఎవరూ అనుకోలేరు. పొట్టి—లావు, చెవులకి రవ్వల దుద్దులు, బెంగుళూరు పట్టుచీరె కట్టు పుంటుంది.

అరుం—ఏ మఘాయిత్యమమ్మా, తలుపేయిస్తావ్—
రత్నంలాంటి నా కూతుర్ని యింట్లోదాచుకొని. (తటిల్లతా,
సీమంతిసి బెదిరిన లేళ్ళలా దిక్కులుచూస్తూ నుంచుంటాడు)
కులం తక్కవవాళ్ళ మనుషున్నావా? తలుపేయిస్తుండట.
వేయిస్తుంది—చూస్తాగా.

సీమం—(ధైర్యం తెచ్చుకొని ఓ మీరా—ఎవరో అనుకున్నాను. రండి—లోపలికిరండి. తెలియక చేసినవి తప్పులు కావు. ఎవరో అనుకుని తొందరపడ్డాను. ఏమీ అనుకోకండేం!

తటి—ఎలావచ్చావే, అమ్మా!

అరుం—ఎలాగా—కాళ్ళతోటి. మీనాన్న పడహారు కాసుల చంద్రహారం అమ్మేశాడుగాని కాళ్ళు నరికెయ్య లేదుగా?

తటి—మరో చంద్రహారం చేయించి కాళ్ళు విరగ్గొట్టినా నీకు అభ్యంతరం వుండేది కాను, అంతేనామ్మా?

సీమం—లతా, అదేమిటంత పెళసరంగా మాట్లాడుతావ్?

తటి—మీ యింట్లోగడిపిన ఈ మూడు రాత్రిళ్ళలోనూ నాలోకం మారిపోయింది.

అరుం—పెళ్ళి కాకుండానే మూడురాత్రిళ్ళూనా అప్పుడే? యింకేం...

సీమం—తమాయించుకోండి, అత్తయ్యా, యిలా తివాసీ మీద కూచోండి.

అరుం—నేను నీకు అత్తయ్యనెలా అవుతానే!

సీమం—ఏదో పెద్దవాడుగదా అని ఆవరసని పిలిచాను, ఇది మాపుట్టిల్లు, మీరు బయటనించి వచ్చారు గనుక అత్తయ్య అయ్యారు.

అరుం—మాటలు నేర్చావుగాని, ఈసాగదీసుకోవడాలు కట్టిపెట్టు. అమ్మాయ్ తిట్టిల్లతా, పద, మనింటికిపద.

తటి—మామయ్యగారు వూరునించి వచ్చేదాకా అటు సూర్యుడిటు పొడిచినా యిక్కడనుంచి కదలను.

అరుం—మామయ్య యెవడే?

తటి—యెవడే అంటావా! మర్యాదయిచ్చి పుచ్చుకోవాలి, ఆ సత్యకీర్తిని యిటు పట్టుకురా.

అరుం—వీధిలో నుంచున్నాడు, లోపలికి రాడట, నిన్నే రమ్మంటున్నాడు.

తటి—నన్ను అతను రమ్మనడం, నేను రావడం—అది కృతయుగంనాటిమాట, వాళ్ళ బావెక్కడ?

అరుం—అతనూ వీధిలోనే వున్నాడు.

తటి—సీమంతిని! యిద్దరూ వాకెటవున్నారటోయ్!

సీమం—నాన్న వచ్చినతర్వాత స్నానంచేయించి లోపలికి పట్టుకొద్దాం.

అరుం—అమ్మాయ్—పద పద. జట్కా సందుచివర వుంది.

సీమం—నూతిదగ్గర కెళ్ళి కాళ్లుకడుక్కురండి. భోజనం అయినతర్వాత చర్చలు స్తిమితంగా సాగిద్దురుగాని. ఇంతలో నాన్నకూడా వస్తారు.

అరుం—ఈ యింట్లో విస్తరెయ్యడమా—నా కడుపుడకా!

సీమం—సలక్షణంగా సమస్తం జరగనున్నాయి. మాటలే మిగులు.

వాసు—(స్టేజీలోకి తొంగిచూస్తూ) యేమండీ అరుంధతి గారూ...

సీమం—ఏయ్ బావా—ఎందు కొచ్చావ్ లోపలికి? నిన్ను చిన్నన్ననీ లోపలికి రానివ్వద్దన్నాడు నాన్న; వస్తే గెంటించ మన్నాడు. గౌరవంగా వెడతావా, వెంకటేశ కేకెయ్యమన్నావా?

వాసు—కేకెయ్.

సీమం—వెంకడూ... వెంకూ... ఓరి వెధవా—యెక్కడ చచ్చావురా!...(వాసు మొహంలోకిచూసి) మన తెలివికి తోడు యిదో నాటకంకూడానా?... పెద్దన్నయ్యా?

వాసు—ఉన్నాడేమిటి యికా వూళ్ళో. మా ప్రాణా లకి కనిలా పోగయాడే ! (గబుక్కున లోపలికి తప్పు కుంటాడు.)

రెండో పేపునుంచి హృదయానందం ప్రవేశిస్తాడు. కుప్పెళ్ళ కొంగు లావ్వి జేబులో విధిగా వుంటుంది.

హృ—ఎందుకమ్మా పిలిచాన్ ?

సీమం—బంధువు లొచ్చారు మనింటికి. తెలీడంలా యెవరో ! (హృదయానందం తటిల్లత మొహంలోకి చూస్తాడు) ఊ...అవును ఆవిడే తటిల్లత తల్లి.

హృ—అలా నుంచోబెట్టారేమిటి ఆవిడని ! రండి— లోపలికి వెళ్దాం. (మంత్ర గాడిని అనుసరించినట్టు కిమ్మన కుండా అరుంధతి హృదయానందం వెంట వెళుతుంది)

సీమం—చూశావా, అన్నయ్య ముఖారవింధ మట్లాటిది, ఇంక మళ్ళీ పెదవి యెత్తదు—నాకు తెలుసు. పెద్దన్నయ్య యిట్టే కనిపెట్టేస్తాడు మనసులో మర్మం.

తటి—అదుగో—మీ బావా, సత్యకీర్తి వస్తున్నారు. నాకు భయమేస్తోంది, బాబూ. ఎలా తప్పించుకుపోడం ? వాళ్ళు దారి అడ్డగించేటట్టు వున్నాడు.

హృదయానందం, అరుంధతీ వెళ్ళినపేపునించే ప్రవేశిస్తారు వాసు సత్యకీర్తి.

సీమం—ఆగండక్కడ. ఒక్క అడుగు ముందుకి వేశారా మర్యాద దక్కదు. కోపంవస్తే నేను మంచిదాన్ని కాదు.

సత్య—నువ్వెవగు నన్ను శాసించడానికి ?

సీమం—అమ్మ చచ్చిపోతూ యిల్లు నాచేతిలో పెట్టింది. అప్పట్నుంచీ నాన్ననీ యింటినీ సాదుకువస్తున్నాను. ఈ యింటి పెత్తనం నాది. ఈ యిల్లు నాది కాక ఎవరి దను కున్నావ్ ?

సత్య—తొండ ముదిరి వూసరవిల్లి అయిందే, బావా ! అందుకే ఆడవాళ్ళకి స్వాతంత్ర్యం కూడవంటారు.

వాసు—స్త్రీ బాల్యంలో తండ్రివల్ల, వయసులో భర్త వల్ల, వృద్ధాప్యంలో కుమారునివల్ల పోషింపబడటం ఆర్య ధర్మం.

సత్య—తాత్పర్యం కాదోయ్—శ్లోక మొక టేడ్చింది. అది మన పిచ్చుకులో పెట్టాలి.

సీమం—బావా, మీరు చూడటానికీ ముట్టుకోడానికీ అసహ్యంతోపించే గొంగళి పురుగులు — వానపాములు. తాచు పగపడుతుంది. మనం పగబట్టి చంపుతాం. మానవ హృదయంలోని నైచ్యం మీ మొహాన కారుతోంది. కళా సేవకై పట్నవాసపు ఋరికివీధుల్లోకి పొండి. గ్రామసీమల్లోని కుటుంబ సౌభాగ్యంలో మీకు స్థానంలేదు. ఎవరూ గుమ్మంలో ? గవరయ్యా ! వాళ్ళు యింటిపైబడి అల్లరి పెడుతున్నారు. కడుపు చించుకుంటే కాళ్ళమీద పడు తుంది, గవరయ్యా.

నెమ్మదిగా అడుగుపెడమంటూ గవరయ్య ప్రవేశిస్తాడు.

గవ—పెడతారమ్మా—పెడతాడు. అయ్యలు వేంచేశారని వినే యిటు వచ్చాను. మాణిక్యాలరావు మెత్తటివాడు కనక వాళ్ళాటలు సాగుతున్నాయి. బడి తె పుచ్చుకుంటే... ఏమయ్యాయ్ సత్యకీర్తయ్యా—భలే పేరెట్టుకున్నావుగాని, నాకు సూటిగా చెప్పు. ఇన్ని వేలూ పట్టుకెళ్ళి వారం తిరగ కుండా ఈవూరి పొలిమేరలో ఎందుకు కాలెట్టావ్ ? ఎంగిలి కూడు ఎలాగా ఏడ్చావ్ ! ఆ డబ్బుతో రెండు నెలలపాటు ఇటు తొంగిచూడకూడదనే బుద్ధికూడా లేదాయెను. ఇంకా ఎలక్షను లవలేదుగదా మళ్ళీ అల్లరిచేదామనేగా వచ్చావ్ ? నువ్వు మనిషివా దున్నపోతువా, నాయనా ! అసలు మీ బావనిపట్టుకు నాలుగు చితకమోదాలి.

సీమం—ఏంజరిగిందేమిటి, గవరయ్యా ?

గవ—ఏంజరగడ మేమిటి, బుల్లీ ! వెంకుపంతులికి ఆరు వేలకి ప్రామిసరీనోటు రాసియిచ్చాడు.

సీమం—అయ్యో ! అయ్యో ! అరువేలే ! పెద్ద స్నయ్యా...

గవ—ఏదో చిన్నతనంకొద్దీ చేశాడనుకుంటే ఆగడం మరీ ఎక్కువైపోతోంది. వెంకుపంతులికి నామీ దిప్పుడు పీకెలదాకా వుంది. వండరూపాయి లిస్తాను—సాక్షిసంతకం పెట్టమన్నాడు. 'స సీమిరా' అన్నా. పూజారి భద్రయ్య నూటయూభై పుచ్చుకుని సంతకం పెట్టాడు. ఈ అయ్యలకి

సరిగ్గా ముట్టాయో లేదో ఆరువేలకి నోటురాసిచ్చారు. అదిగో జట్కా చప్పడవుతోంది. మాణిక్యాలరావుగారే అయివుంటారు.

సత్య—గవరయ్యా, యివి కోడిపందాలుకావు. నీ వుడత వూపులకే చింత కాయలు రాలవు.

మాణిక్యాలరావు ప్రవేశం, మాణిక్యాలరావుకిప్పుడు కోటు, జరితండువా గొంగయ్య, చేరికద్రా వుంటాయి.

మాణి—ఏమిటిగొడవ ? చిన్నబ్బాయ్, వాసూ—మీ రింట్లో కెందుకొచ్చారు ? ఎందుకు రానిచ్చావమ్మాయ్ ?

సీమం—గవరయ్యనడుగు కథ.

మాణి—ఏమిటి ?

గవ—అయ్యలు ప్రబుద్ధులయారు. నాలుగురోజులక్రితం వెంకుపంతులు దగ్గర ఆరువేలు ప్రామిసరీనోటుమీద పుచ్చు కుని...

మాణి—ఆరువేలే ! ఎన్నాళ్ళు కూడబెడితే అవుతుంది ? నిజమా సత్యకీర్తి ?

సత్య—అవును. నాకు ఆ స్తిలేదూ ?

మాణి—ఏమిటీ ?

సత్య—నా భాగం.

మాణి—పట్నం కోర్టులో దావావెయ్యి గవరయ్యా ! వేళకి ఆదుకున్నావ్. వీళ్ళిద్దరినీ బండి ఎక్కించి పొలిమేర దాకా పంపించారా, అప్రయోజకులు—వాడమ్మలు. మీ మొహాలకి సిగ్గులేదు.

సీమం—నాన్నా, అరుంధతిగారు, తటిల్లత తల్లివచ్చారు. మేడమీద పెద్దబ్బయ్యతో మాట్లాడుతున్నారు.

మాణి—బావుంది. ఆమెరాకకూడా ఒకండుకు మంచిదే అయింది. తటిల్లతకి ఏమైనా సంశయాలుంటే తల్లినడుగుతుంది. గవరయ్యా, ఈ ఎలక్ష్‌న్ పోటీలోనుంచి నేను విరమించడమేకాకుండా, మన నియోజకవర్గంలో సంస్కృతీ, ప్రగతీ పార్టీలు ఏకమై నవజీవనపార్టీగా వ్యవహరించాలని విజ్ఞప్తి చేస్తూ నీ సాయిత్రమే! అమ్మాయిలూ, మీరు లోపలికి వెళ్ళండి. (సీమంతినీ, తటిల్లత లోపలికి వెళ్ళేందుకు సత్యకీర్తి వాసూ దారిస్తాడు) గవరయ్యా, ఈ రాత్రి మెయిల్ కే నేనూ పెద్దబ్బయ్యతో షోలాపూర్ వెళ్తాను. ఏమిటో—వాళ్ళిద్దరూ చూసుకున్న వేళ. ఇద్దరి మనసులూ కలిశాయి. అంతకంటే మనకి కావల్సిందేమిటి చెప్పు. ఇల్లూ వాకిలీ కాస్త కనిపెట్టి చూస్తూవుండు, నేనువచ్చేదాకా.

గవ—మీరు చెప్పాలా ఆ విషయం? పెద్దబ్బయ్య అదృష్టవంతుడు. తటిల్లత భలేపిల్లలెండి. ఇద్దరూ చిలకాగోరొకల్లావుంటారు. ఏమయితేనేం కుండన బొబ్బమ్మలాంటి కోడలు యింటిముందుకొచ్చి వాలింది. అమ్మాయికూడా యేదో మంచి సంబంధం వెతకండి.

మాణి—మనలో ఏముంది? ఆఘడియ తోసుకురావాలి, ఏమి యెండలు—ఏమి యెండలు. మళ్ళీ కలుసుకుందాం. (లోపలికి వెళ్తాడు)

గవ—పదండి—గాబు పదండి.

వాసు—నువ్వు పోవోయ్—మహాచెప్పొచ్చావ్ !

గవ—అల్లరిపడకండి. ఈ గవరయ్య వాళ్ళోపడే మహా
దౌర్భాగ్యమేమీలేదు.

(తప్పుకుంటాడు)

వాసు—మనకివి చెడ్డరోజులు, 'నిరాశపడకే మనసా'
Hope—let us live on hope.

సత్య—ఛెట్ We live on two meals, three tiffins and
a dozen coffees.

వాసు—ముందు మనం, కీర్తి అండ్ వాసూ లిమిటెడ్
చేదాం. ఆపైన ముప్పికి దేశంమీద విరుచుకుపడదాం. షేర్లు
పోగు చెయ్యలేకపోం.

సత్య—ఓకే, కళోద్ధారణలో ప్రేమకి వ్యవధిలేదు.
అకారణంగా తటిల్లత ప్రేమలో వుక్కిరిబిక్కిరై బోర్లగిల
పడ్డాను, పిట్టని మనంకొట్టాం; తన్నుకుపోయింది మరొకడు,
దేవుడులేదూ, సత్యం జయించదూ—దేవుడులేదూ ?

వాసు—కలడందురు దీనులయెడ

కలడందురు పరమయోగి గణములపాలన్

కలడందు గన్నిదెసలను

కలడు కలండనెడు వాడు కలహోలేడో !

అ నూ మార్గం

[ఏ కాంకిక]

అకుపచ్ఛరంగు పేముసోఫా. దానిక్కో విదంవైపుగా అనుకునివున్న పేముస్థూలు మీద, అప్పుడే చెట్టునుంచి కోసుకువచ్చిన గులాబీగుత్తి, సోఫాలో విశ్వాస్ (వయసు: యిరవై ముప్పయి మధ్య) రాజెన్ బాబు India Divided పేజీలు తిరగేస్తూ మధ్య మధ్య.....

ఎదురుగా పరిచిన తివాసీ పై కూచుని ప్రయాణరాట్నం మీద నూలు వడకు తున్న అనూరాధ (వయసు: ఐదవతరంగా యిరవై) అవస్తని క్రిగంట పరిశీలిస్తూ వుంటాడు. రాధ రాట్నాన్ని ఒక కాలిరో అణచిపెట్టి, ఎదం చేర్చే చక్రం రెండు చుట్లు తిప్పేటప్పటికి, రాట్నం పక్కకి వారిగిపోవడమో, దారం పుటుక్కున తెగడమో జరుగుతోంది. అతని పరిహాసమూ, ఈమె మందహాసమూ గాలిలో కల్పిస్తున్న చైతన్యాన్ని, కుడిమూలని వున్న బుద్ధవిగ్రహం నిర్వికారతతో గమనిస్తోంది.

వి—మీదటికి నేనింక బట్టలు కొనుక్కో నక్కర్లేదనుకుంటాను.

అ—ఛా. నీకా ఈ ముతక గుడ్డలు! ఆఖరికి నాకరీ కుర్రాడికి కూడా ఆ నీలంగుడ్డ బావుంటుంది కాని యిది బావుండదు.

వి—మునుపంటే అన్నావు—యిప్పుడలా అనకూడదు—ఘట్టిగా!

అ—ఏం కొరత వేయిస్తారా, కొట్లో పెట్టిస్తారా? వ్యక్తి స్వాతంత్ర్యానికి విలస ఛస్తే, స్వరాజ్యానికి అర్థం ఏమిటి?

వి—వ్యక్తిస్వాతంత్ర్యం అంటే నోటికొచ్చినట్లు వాగడం కాదు, అనూ.

అ—నేనేం పొరబాటు అన్నాను? నాకు ముతకగుడ్డలు లేవు. ఉన్నమాట చెప్పాను.

వి—ఖద్దరువల్ల దేశానికి ఆర్థికంగా...

అ—వాద్దు, వాద్దు. ఆ లెఖ్కులు చెప్పకు—నాకు భయమేస్తుంది. ఇండియాలో యిరవైమూడేళ్ళే బతుకు తారనీ, బేడా అర్థానికి మించి తినడం యింకోడి కడుపు కొట్టడమనీ నాకు చెప్పకు. ఎన్ని కేరీల వేడి తినాలి నువు రోజూ, పూరికే కూచునేవాడివి—కట్టెలు కొట్టేవాడివీ బట్టలు కుట్టేవాడివీ కావుగా!...ఏం లెక్కలు, విశ్వాస్, యివి!

వి—Mathematics is the only true science.

అ—ఆమాట నిజమే కావచ్చు; కాని ఈ అంకెలమోజు శతాబ్దపు గాలిలో వుంది. ప్రతివాడూ అంకెలతో మనల్ని మభ్యపెట్టాలని చూస్తాడు. సున్నాలని చూసి వుబ్బి తబ్బిబ్బువు తారే గాని సున్నాల వెనకవున్న పదార్థసత్తువని గమనించరు మాట వరసకి—సూర్యుడు మనకి తొంభయి కోట్ల మైళ్ళ దూరంలో వున్నాడంటే హాయి. ఈ అంకెల నిర్ణయం విషయమై మేధావులు బుర్రలు బద్దలుకొట్టుకుంటారు, విశ్వాస్! తొంభయి మైళ్ళయితేనేం, తొమ్మిది కోట్ల మైళ్ళయితే నేం! మనిషి ప్రత్యక్ష సిద్ధాంతంతో రుజువు చెయ్యలేనంత దూరం.

వి—నువ్వు a^2 , b^2 కూరల మా రెక్కట్ లో ఎందుకు వుప
యోగపడదని అడుగుతున్నావు. మానవుడు జగత్ ని తన
కొలత ప్రకారం చూస్తాడు. నువ్వు చెప్పిన తొంభయి
మైళ్ళకీ తొంభయికొట్ల మైళ్ళకీ మానవుడి గ్రాహ్యశక్తి
ప్రకారంవున్న తేడా స్వల్పం. మరవాసనవున్న వేదాం
తికీ—భూమిని అట్లానన్నా ఆది శేషువన్నా మోస్తూ వుండా
లనే తత్వవేత్తకీ—తన తార్కికజ్ఞానసంపదకి ఆవల వున్న
సమస్తం అనంతం. శాస్త్రజ్ఞుడు అలాకాదు—అంతాన్నీ
అనంతాన్నీ పెనవేసే ద్వంద్వంలో ప్రపంచపరిణామంలోని
పరమాణుశక్తి విలయ తాండవాన్ని మన కళ్ళముందు
చూపిస్తాడు. సముద్రంలో జారిపోతానేమో అనేవాడు
ఒకడు—సముద్రగర్భంలోనే బడబాగ్నితో బాటు సమస్త
సంపదా వుండనేవాడు మరొకడు. ఎవర్ని ఎన్నుకుంటాం,
అనూ! ఆటంబాంబ్ నిర్మాణంలో వున్న చిదంబర రహస్యం
 $E=mc^2$ అనే సిద్ధాంతనిరూపణట. అంటే నీకూ నాకూ ఏం
తెలుస్తుంది—ఐన్ స్టీన్ లాటి వాడికి మినహా!

అ—ఎన్నాళ్ళనుంచి వింటున్నా ఎప్పటి కప్పుడు నీ
మాటలు—సూర్యోదయంలోని నిత్యశోభలా, శశికాంతి
లోని కొత్తదనంలా, దప్పిక వేళ దాహంలా, గ్రీష్మంలో
చెట్టు నీడలా.....

లేచి విక్టోరిన్ వైపు రాబోతూ వుండగా వల్లెవాటు బద్దరు కాలువతో దేవముని
ప్రవేశం. దేవముని నఖశిఖపర్యంతం కవి, కవితా లక్షణాలు పేషభాషల్లోనే గాక

వి—కవీశ్వరుల కళ్ళకా?

దే—కాదండీ—ప్రజలు తెలివిమీరారు.

అ—మాటల్లో—కార్యాచరణలో కాదు.

దే—ముందు మాట. ఆపైన భావన, తర్వాత దాన్ని కార్యరూపంలో.

వి—అయితే మీ కవిత్వంలో భావన ముందా, మాట ముందా?

దే—మాట.

అ—అదేమిటండోయ్ ! (చిలిపిగా నవ్వుతుంది)

దే—కొన్ని మాటలు అల్లి, మాటల మేళవింపులో భావన రగులుస్తాం. ఆ భావోద్దీపన ప్రజాహృదయంలో కదం తొక్కుతుంది.

వి—మునీ, పొరబడుతున్నాడు. మీ భావతీక్షణతకి మాటలు సమిధెల్లాటివి. అసలైన అగ్ని మీ భావనాపటి మలో వుంది.

దే—అవును—అలాగే, అలాగే.

అ—ఎలాగే—ఎలాగే !

దే—ఆయన చెప్పారే—అలాగే...రాధమ్మతల్లీ, మీ కల్యాణ ఘడియకోసం వేచివున్న ఆప్తులలో నేను ఒకడిని. గడిచిన వసంతం రాదు. రాత్రి పరిమళం వేకువతో నశిస్తుంది. మామిడిపూతతోనే కోయిలా, మకరందంతోనే తుమ్మెదా జీవిత ప్రాంగణం చుట్టూ తిరుగుతున్నాయి.—

వి—కవీశ్వరుల కళ్ళకా?

దే—కాదండీ—ప్రజలు తెలివిమీరారు.

అ—మాటల్లో—కార్యాచరణలో కాదు.

దే—ముందు మాట. ఆపైన భావన, తర్వాత దాన్ని కార్యరూపంలో.

వి—అయితే మీ కవిత్వంలో భావన ముందా, మాట ముందా?

దే—మాట.

అ—అదేమిటండోయ్ ! (చిలిపిగా నవ్వుతుంది)

దే—కొన్ని మాటలు అల్లి, మాటల మేళవింపులో భావన రగులుస్తాం. ఆ భావోద్దీపన ప్రజాహృదయంలో కదం తొక్కుతుంది.

వి—మునీ, పొరబడుతున్నాడు. మీ భావతీక్షణతకి మాటలు సమిధెల్లాటివి. అసలైన అగ్ని మీ భావనాపటిమలో వుంది.

దే—అవును—అలాగే, అలాగే.

అ—ఎలాగే—ఎలాగే !

దే—ఆయన చెప్పారే—అలాగే...రాధమ్మతల్లీ, మీ కల్యాణ ఘడియకోసం వేచివున్న ఆప్తులలో నేను ఒకడిని. గడిచిన వసంతం రాదు. రాత్రి పరిమళం వేకువతో నశిస్తుంది. మామిడిపూతతోనే కోయిలా, మకరందంతోనే తుమ్మెదా జీవిత ప్రాంగణం చుట్టూ తిరుగుతున్నాయి.—

అ—ఎవరయినా పెళ్ళికొడుకుని చూడండి—నచ్చితే చేసుకుంటాను. పోనీ మీరు చేసుకోకూడదూ ?

దే—నేనా, నేనా ! నా సంపాదన అంతా కలిపితే మీకు రెండు చీరెలు రావు. వేళాకోళం ఎందుకు గాని

అమ్మా—ఆలస్యం దేనికి. మేమండరం సంతోషించే వాళ్ళమేగా ! ఆ—(విశ్వాస్ వైపు చూపిస్తూ) ఏదో ఒక్కసారి టీపార్టీ చేసేయ్యండి.

అ—ఘోరం. అతన్నా ? ఇంట్లోంచి పొమ్మంటా డిప్పుడు.

వి—అంత చెడ్డగా మాట్లాడకు, అనూ.

దే—ఆయ నెప్పుడూ అలా అనరు. మీరంటే ఆయన కిష్టమే !—నాకు తెలుసుగా !

అ—చెప్పారా ?

దే—రామ రామ.

'జైహింద్', 'జైహింద్' అంటూ నేతాజీ ఘోషోవున్న త్రివర్ణ పతాకం దబ్బాతో వారింటిరు ప్రవేశం. చందా తీసుకు వచ్చేందుకు అనూరాధ లోపలికి వెళ్తుంది.

దే—ఈ రాత్నం ఎప్పట్నుంచి ?

వి—మూడురోజుల క్రితం సుమతీ ఈవిడా ఎగ్జిబిషన్ కి పోయారు. అక్కడ వాళ్ళకి తెలిసినవాళ్ళందరూ రాత్నాలు కొంటూవుంటే, వీళ్ళూ రెండు పోర్ట్ బుల్ సరుకులు పట్టు కొచ్చారు.

అ—ఎవరయినా పెళ్ళికొడుకుని చూడండి—నచ్చితే చేసుకుంటాను. పోనీ మీరు చేసుకోకూడదా ?

దే—నేనా, నేనా ! నా సంపాదన అంతా కలిపితే మీకు రెండు చీరెలు రావు. వేళాకోళం ఎందుకు గాని

అమ్మా—ఆలస్యం దేనికి, మేమండరం సంతోషించే వాళ్ళమేగా ! ఆ—(విశ్వాస్ వైపు చూపిస్తూ) ఏదో ఒక్కసారి టీపార్టీ చేసేయ్యండి.

అ—ఘోరం. అతన్నా ? ఇంట్లోంచి పొమ్మంటా డిప్పుడు.

వి—అంత చెడ్డగా మాట్లాడకు, అనూ.

దే—ఆయ నెప్పుడూ అలా అనరు. మీరంటే ఆయన కిష్టమే !—నాకు తెలుసుగా !

అ—చెప్పారా ?

దే—రామ రామ.

'జైహింద్', 'జైహింద్' అంటూ నేతాజీ ఫోటోవున్న త్రివర్ణ పతాకం దబ్బాతో వాలంటీరు ప్రవేశం. చందా తీసుకు వచ్చేందుకు అనూరాధ లోపలికి వెళ్తుంది.

దే—ఈ రాత్నం ఎప్పట్నుంచి ?

వి—మూడుగోజుల క్రితం సుమతీ ఈవిడా ఎగ్జిబిషన్ కి పోయారు. అక్కడ వాళ్ళకి తెలిసినవాళ్ళందరూ రాత్నాలు కొంటూవుంటే, వీళ్ళూ రెండు పోర్ట్ బుల్ సరుకులు పట్టు కొచ్చారు.

అ—బతికి వున్నాడా?

దే—(విశ్వాసాన్ని కళ్ళతో పలకరిస్తూ) నేను నమ్మను.

అ—ఏమిటి?

దే—(తెప్పరిల్లి) చచ్చిపోయాడని.

విశ్వాస నిశ్చింతగా మళ్ళీ పుస్తకంలో తలదూకుస్తాడు.

అ—మీరు జైలుకి వెళ్ళారా, కవిగారూ!

దే—అ—వెళ్లాను, ముప్పయిల్లో. బయటకి వచ్చిన తర్వాత ఒక ఏడాది కాయలా పడ్డాను. ఇక చచ్చినా పోయేదిలేదు. జైళ్ళుపట్టక తెల్లదొరలు మనకి స్వరాజ్యం యిస్తారనే మిడిమిడి జ్ఞానంతో పొలోమంటూ పోయాం. అర్థశాకి బుట్టెడు వుప్పు చస్తూవుంటే, మనం చేసుకోడమేమిటిరా అని మా మామ్మ అంటున్నా వినక, కాసిని వుప్పు నీళ్ళు రాగికాగులో పోసి, నడివీధిలో రాళ్ళపొయ్యి మీద పెట్టాను. పుల్లలు సరిగా మండటంలేదు. వీధినిండా వింత చూడ్డానికి మనుషులు పోగయారు. ఇంకా పోలీసువాళ్ళు రాతేదేనూ అని యిటూ అటూ అభిమన్యుడిలా పచార్లు చేస్తూ వుండగా, మా పేట సబిసస్పెక్టరు వచ్చి నన్ను పట్టుకు పోయాడు.

అ—ఇంకెప్పుడూ వెళ్ళరూ?

దే—ఇంకా ఎందుకు! మన వంతు అయిపోయింది.

నూట తప్పిస్తున్నారు. ముహూర్తం.....

అ—పెళ్ళికొడుకు?

అ—బతికి వున్నాడా?

దే—(విశ్వాసాన్ని కళ్ళతో పలకరిస్తూ) నేను నమ్మను.

అ—ఏమిటి?

దే—(తెప్పరిల్లి) చచ్చిపోయాడని.

విశ్వాస నిశ్చింతగా మళ్ళీ పుస్తకంలో తలదూకుస్తాడు.

అ—మీరు జైలుకి వెళ్ళారా, కవిగారూ!

దే—అ—వెళ్లాను, ముప్పయిల్లో. బయటకి వచ్చిన తర్వాత ఒక ఏడాది కాయలా పడ్డాను. ఇక చచ్చినా పోయేదిలేదు. జైళ్ళుపట్టక తెల్లదొరలు మనకి స్వరాజ్యం యిస్తారనే మిడిమిడి జ్ఞానంతో పొలోమంటూ పోయాం. అర్థశాకి బుట్టెడు వుప్పు చస్తూవుంటే, మనం చేసుకోడమేమిటిరా అని మా మామ్మ అంటున్నా వినక, కాసిని వుప్పు నీళ్ళు రాగికాగులో పోసి, నడివీధిలో రాళ్ళపొయ్యి మీద పెట్టాను. పుల్లలు సరిగా మండటంలేదు. వీధినిండా వింత చూడ్డానికి మనుషులు పోగయారు. ఇంకా పోలీసువాళ్ళు రాతేదేనూ అని యిటూ అటూ అభిమన్యుడిలా పచార్లు చేస్తూ వుండగా, మా పేట సబిసస్పెక్టరు వచ్చి నన్ను పట్టుకు పోయాడు.

అ—ఇంకెప్పుడూ వెళ్ళరూ?

దే—ఇంకా ఎందుకు! మన వంతు అయిపోయింది.

నూట తప్పిస్తున్నారు. ముహూర్తం.....

అ—పెళ్ళికొడుకు?

అ—నేను విశ్వాస్ ని ప్రేమిస్తున్నానండీ.

దే—శుభం.

అ—అంచేత పెళ్ళి చేసుకోను.

దే—అదేమిటి ?

అ—ప్రేమిస్తున్నాను కాబట్టి పెళ్ళి చేసుకోను..

విశ్వాస్ తపీమని పుస్తకం మూసేసి నగుమోముతో సోఫాలో నుంచి లేస్తూ గులాబీగుత్తి అందుకుంటాడు.

దేవముని 'దీని భావమేమి ?' అనే ముఖంపెట్టి బుద్ధవిగ్రహం వంక చూస్తూ వుండగా....

అసూరాధ చూపు విశ్వాస్ మీద నిలిపి, పైట మొహానికి అడ్డం పెట్టు కోగా....

(తెర)

అ—నేను విశ్వాస్ ని ప్రేమిస్తున్నానండి.

దే—శుభం.

అ—అంచేత పెళ్ళిచేసుకోను.

దే—అదేమిటి ?

అ—ప్రేమిస్తున్నాను కాబట్టి పెళ్ళి చేసుకోను..

విశ్వాస్ తపీమని పుస్తకం మూసేసి నగుమోముతో సోఫాలో నుంచి లేస్తూ గులాబీగుత్తి అందుకుంటాడు.

దేవముని 'దీని భావమేమి ?' అనే ముఖంపెట్టి బుద్ధవిగ్రహం వంక చూస్తూ వుండగా....

అసూరాధ చూపు విశ్వాస్ మీద నిలిపి, పైట మొహానికి అడ్డం పెట్టు కోగా....

(తెర)

మనే యింట్లో వదిలిపెట్టి పోయేందుకు నాకు మనస్కరించదు. పోనీ—అమ్మాయ్ నువ్వు వెళ్ళవే!—అనడు. (సుబ్రహ్మణ్యం ముఖకవళిక పరీక్షిస్తుంది.) అంటే నే నెక్కడ నొచ్చుకుంటానో అని, పాపం — నావెంట రావాలని వుంటుంది. కాని, పని తెమలదు. ఇలాగే మంచి పిక్చర్స్ అన్నీ మిస్ అవుతున్నాను.

వేం—కాలేజీలో వున్నన్నాళ్ళూ మాట్రాన్ నిర్బంధనా; ఇక్కడ.....

సు—(తేలికగా) పిక్చర్ చూడనంతమాత్రాన మునిగి పోయిందేమిటి లెండి?

వెం—ఆ—ఏమీలేదు. కాస్త సత్కాలక్షేపం. మీ కెలా పొద్దుపోతోందో నాకు వింతగావుంటుంది. చేతినిండా పనివుండే మొగాళ్ళు—మేమే ఒక్కొక్కనాడు మహా వెర్రిగా—కాలగమనం ఆగిపోయిందా అన్నట్లు వీధులవెంట మతిపోయినట్లు తిరిగి, ఆరుసార్లు కాఫీతాగి, అరడజను పాకెట్ల సిగరెట్లు తగలేస్తాం.

సు—ఆడవాళ్ళకి ఆమాదిరి పైత్య ప్రకోపం వుండదు. జేబులు గలగల్లాడుతాయి గనక మొగాళ్ళకే పిచ్చులూ పెద్రులూ ఎత్తుతాయి.

వెం—ఎంతచదువుకున్నా మన దేశంలో ఆడవాళ్ళు ఆడవాళ్ళే!

మనే యింట్లో వదిలిపెట్టి పోయేందుకు నాకు మనస్కరించదు. పోనీ—అమ్మాయ్ నువ్వు వెళ్ళవే!—అనడు. (సుబ్రహ్మణ్యం ముఖకవళిక పరీక్షిస్తుంది.) అంటే నే నెక్కడ నొచ్చుకుంటానో అని, పాపం — నావెంట రావాలని వుంటుంది. కాని, పని తెమలదు. ఇలాగే మంచి పిక్చర్స్ అన్నీ మిస్ అవుతున్నాను.

వేం—కాలేజీలో వున్నన్నాళ్ళూ మాట్రాన్ నిర్బంధవా; ఇక్కడ.....

సు—(తేలికగా) పిక్చర్ చూడనంతమాత్రాన మునిగి పోయిందేమిటి లెండి ?

వెం—ఆ—ఏమీలేదు. కాస్త సత్కాలక్షేపం. మీ కెలా పొద్దుపోతోందో నాకు వింతగావుంటుంది. చేతినిండా పనివుండే మొగాళ్ళు—మేమే ఒక్కొక్కనాడు మహా వెర్రిగా—కాలగమనం ఆగిపోయిందా అన్నట్లు వీధులవెంట మతిపోయినట్లు తిరిగి, ఆరుసార్లు కాఫీతాగి, అరడజను పాకెట్ల సిగరెట్లు తగలేస్తాం.

సు—ఆడవాళ్ళకి ఆమాదిరి పైత్య ప్రకోపం వుండదు. జేబులు గలగల్లాడుతాయి గనక మొగాళ్ళకే పిచ్చులూ పెద్రులూ ఎత్తుతాయి.

వెం—ఎంతచదువుకున్నా మన దేశంలో ఆడవాళ్ళు ఆడవాళ్ళే !

(ఉద్రేకం ఈ షణ్మాత్రం కనపడ నివ్వకుండా)

సు—నాన్నవింటే.....ఆ అడగదలుచుకున్న దేదో అడగండి.

వెం—(ప్రాధేయ పూర్వకంగా) మీరు నన్ను పెళ్ళి చేసుకోకూడదూ?

సు—నాన్నవింటే?

వెం—వినరులెండి, ఆయనతో మనవిచేసే వచ్చాను.

సు—(తెల్లబోయి) ఏర్పాటా? ఇదంతా ఏర్పాటా? నాన్నకికూడా ఆఖరికి నేను బరువైపోయానా? యానజ్జీపం బ్రహ్మచారిణిగా వుండమన్న నాన్నకూడా ఒక కుట్రదాగా? (కళ్ళు చెమ్మోల్తాయి)

వెం—వారిమీద మీరు అకారణంగా అపోహ పడకండి. నేరమంతా నాదే! నాకోరిక తెలియ జెయ్యగా “అమ్మాయి నడగవోయ్—అమ్మాయి కష్టమయితే నా అభ్యంతరమేమిటి?” అన్నారు.

సుమతి — (కొత్తబలంతో) మిమ్మల్ని నేనెందుకు పెళ్ళి చేసుకోవాలండి?

నాయకుడికి కారణాలజాబితా స్ఫురణకి రాదు. అదీకాక అడవి ‘సిగ్గుపడటమో’ “చేసుకోనని అనడమో?” “పెద్దవాళ్ళుండగా”—అని సాకు చెప్పడమో జరుగుతుంది. సుమతి సూటిగా వెంకటసుబ్రహ్మణ్యం అర్హతల్ని ఎదుర్కొంది.

వెం—(కాస్త తెప్పరిల్లి) మీరంటే నాకు యిష్టం.

సు—ఓ అలా అయితే—చాలా మందికి యిష్టం నేనంటే.

(ఉద్రేకం ఈ షణ్మాత్రం కనపడ నివ్వకుండా)

సు—నాన్నవింటే.....ఆ అడగదలుచుకున్న దేదో అడగండి.

వెం—(ప్రాధేయ పూర్వకంగా) మీరు నన్ను పెళ్ళి చేసుకోకూడదూ?

సు—నాన్నవింటే?

వెం—వినరులెండి. ఆయనతో మనవిచేసే వచ్చాను.

సు—(తెల్లబోయి) ఏర్పాటా? ఇదంతా ఏర్పాటా? నాన్నకికూడా ఆఖరికి నేను బరువైపోయానా? యానజ్జీపం బ్రహ్మచారిణిగా వుండమన్న నాన్నకూడా ఒక కుట్రదాగా? (కళ్ళు చెమ్మగిల్తాయి)

వెం—వారిమీద మీరు అకారణంగా అపోహ పడకండి. నేరమంతా నాదే! నాకోరిక తెలియ జెయ్యగా “అమ్మాయి నడగవోయ్—అమ్మాయి కష్టమయితే నా అభ్యంతరమేమిటి?” అన్నారు.

సుమతి—(కొత్తబలంతో) మిమ్మల్ని నేనెందుకు పెళ్ళి చేసుకోవాలి?

నాయకుడికి కారణాలజాబితా స్ఫురణకి రాదు. అదీకాక అడవి ‘సిగ్గుపడటమో’ “చేసుకోనని అనడమో?” “పెద్దవాళ్ళుండగా”—అని సాకు చెప్పడమో జరుగు తుంది. సుమతి సూటిగా వెంకటసుబ్రహ్మణ్యం అర్హతల్ని ఎదుర్కొంది.

వెం—(కాస్త తెప్పరిల్లి) మీరంటే నాకు యిష్టం.

సు—ఓ అలా అయితే—చాలా మందికి యిష్టం నే నంటే.

సు—మీసొమ్ముకి నేను అమ్ముడు పోతాననుకున్నారా?

వెం—అని అనుకుంటావా—బి. ఎ పాసయిన అమ్మాయి గురించి,

సు—మరయితే—మీ సొమ్ముమాట ఎందుకు ఎత్తాడు?

వెం—మీ రెరుగున్న యువకులకీ నాకూవున్న తేడా అది ఒక్కటే మిగతా మంచిచెడ్డలు మీకే తెలుసు.

సు—మీరు నొట్టి వెర్రివారండి! స్త్రీ హృదయం ధనాన్ని ఎప్పుడూ ఆశ్రయించను.

వెం—అవును, అలాటి హితబోధలే పుస్తకాలు చెప్తాయి

సు—ఆశాజ్యోతిని ఆర్పేయండి.

వెం—ఓ—దానికేం చాలాసార్లు ఆర్పేశాను. కాని మళ్ళీ ఎందుకో అది ప్రద్వలిస్తూ వుంటుంది, ఏం చెయ్యను— అసహాయుణ్ణి.

సు—సాపం!

వెం—ఎందుకా వేళాకోళం?

సు—నేను ఎవర్నీ వేళాకోళం చేసి యెరుగను. ఉన్నది పున్నట్లుగా మొహంమీద అనేస్తాను.

వెం—అనెయ్యండి—ఆ అనేదేదో!

సు—మిమ్మల్ని నేను పెళ్ళిచేసుకోను. సుతరామూ చేసుకోను.

వెం—పోన్లెండి. కళ్ళు పెరవుల్ని వంచన చెయ్యడం గురించి వెనక చెప్పగా విన్నాను; ఈనాడు చూస్తున్నాను.

మీరు నన్ను పెళ్ళి చేసుకోకపోవడానికి కారణం—మీ రడిగినట్లే ఈ దీనుడు అడగవచ్చా ?

సు—నాకు యిష్టంలేదు మీరంటే,

వెం—నే నంటేనా—పెళ్ళంటేనా ?

సు—(తీవ్రంగా చూస్తూ) మీరంటేనే ?

వెం—ఫలానా అని ఏమయినా కారణం చెప్పగలరా ?

సు—వెంకట సుబ్రహ్మణ్యం అనే పేరువంటే నాకు పరమ అగ్రహ్యం—(నాయకుడు పళ్ళు బిట్టగరిచి ఓర్పు కుంటాడు) అందులో 'వెంకట' వినగానే తేళ్ళు జెర్రలూ పాకినట్లునిపిస్తుంది. అలాటి దిక్కుమాలిన పేరుగల మనిషిని నా పీకె కోస్తేస్తే చేసుకుంటానా ?

వెం—వద్దు—వద్దు, ఎంతమాత్రం వద్దు. చూడండి— నేను బ్లాక్ మార్కెట్ మనిషి సుపుత్రుణ్ణి, నే నయితే గుర్రపు పందాలలో తగలేస్తానుగాని రావలసిన చోట ఒక్క రాగిడమ్మిడీ కూడా వదలడానికి—ఈ మనసు వుంది చూశారూ—మా నాన్న నుంచి సంక్రమించిన పాపిష్టి సొమ్ముతాలూకు మనసు—అది ఎంతమాత్రం అంగీకరించదు. ఎల్లుండి మీ నాన్నగారి యిల్లూ పొలమూ వేలాం అయిపోతాయి; మా గుమాస్తా తొండర పెడుతున్నా, యిన్నాళ్ళూ మీమీద వుండే మమకారం కొద్దీ నేనే ఆపించాను.

సు—అదేమిటి ? మా నాన్నగారు మీ కెప్పుడు తనఖా రాశారండీ ఈ ఆస్తి అంతా ?

వెం—నాకు కాదు, మా నాన్నకి. ఏడేళ్ళ క్రితం. అప్పటికి మీ అమ్మగారు బతికే వున్నారనుకుంటాను.

సు—ఏమండీ, మీరింత చదువుకున్నవాడుకదా, నన్ను యిలాటి యిరుకున పెట్టి పెళ్ళాడమనడం ధర్మమా !

సుమతికి ఈ అప్పువిషయం తెలియదా, తెలిసే తెలియనట్లు నబిస్తోందా అని సుబ్రహ్మణ్యం యిబ్బంది పడతాడు.

వెం—ఇరు కేముంది ?

సు—కాక ! ఇటు నాన్న—అటు ప్రేమ.

వెం—తక్కిటలోపెట్టి తూచండి (ఏదో గ్రహించిన వాడిలా) ప్రేమా ? అదేమిటి ?

సు—(మాట్లాడటం యిష్టంలేనట్టుగా మొహంపెట్టి) ఎందుకులెండి వృథాలాపాలు ? (ఆలోచించేసినట్లు మొహంపెట్టి) మా నాన్నకోసం మిమ్మల్ని పెళ్ళాడుతాను.

వెం—‘ప్రేమ’ అన్నారు. ఆసంగ తేమిటో చెప్పరా ?

సు—చెప్పను. ఇంక అది అప్రస్తుతం. ఆ పాత వుస్తకం మూసేసి ఈ కొత్తది తెరుస్తున్నాను.

వెం—మీరు నిజం నాతో చెప్పరా ?

సు—నిజమయినా సరే—బాధాకారణ మైనప్పుడు దాచ మన్నారు—పెద్దలు.

వెం—నాకు సంబంధించని దయితే నాకు అనవసరం. కాని ‘ప్రేమ’ అన్నారు గనక పదే పదే అడుగు తున్నాను. మీరు ఎవర్నయినా ప్రేమించారా ?

సు—(విరహిణి వోలె) భగ్నవీణని ముట్టకండి. నేను మిమ్ముల్ని పెళ్ళాడుతాను. మీ కెందు కింక యితరచింతలు ?

వెం—స్త్రీలకి ప్రపంచం మీదనే విశ్వాసం తక్కువను కుంటాను. నిత్యమూ కనిపించే ఆపులమీద అసలే వుండదు కాబోలు, సుమతీ, నాకు మీ హృదయం కావాలి. హృదయ కవాటం తెరిచి మీ తీయటిబాధ చెప్పండి. అపశ్రుతి పలకనివ్వను.

సు—మీరా అపశ్రుతి పలకనివ్వనిది ? అది మీకు సాధ్యం కాదు.

వెం—నాకే సాధ్యం కాకపోతే ఎవరికీ సాధ్యం కాదు. చెప్పి చూడకూడదూ ?

సు—జెలసీతో జన్మంతా కుళ్ళిపోతారేమో ?

వెం—పరిపక్వం కానప్పుడు జెలసీ. నాకు జెలసీ ఏమిటి ? అందులో మీ గురించి.

సు—అయితే చెప్తాను వినండి. వోపికతో వినాలి. బాధపడకండి !

వెం—(పైకి గంభీరంగా) చెప్పండి.

సు—మూడేళ్ళ క్రితం వేసంగిలో నేను ఒకర్ని ప్రేమించాను. విపరీతంగా ప్రేమించాను. చదువు మానేసి అతనితో లేచిపోదామనుకుని సర్వప్రయత్నాలూ చేశాను. తీరా స్టేషన్ జేరుకునే వేళకి నాన్న వెనకాలే వచ్చి మంచి మాటలు చెప్పి యింటికి పట్టుకొచ్చాడు. ఏంచెయ్యగలను

అడదాన్ని ! అతని పేరు వసంత్. ఎంత ముద్దుగా వుందో పేరు !

అతనా డబ్బు లేనివాడు; నేనా బీకదాన్ని; నాన్నా కట్టు దిట్టం చేశాడు. ఇంకెక్కడికి పోతాను ? ఈనాటికి మీ చరణ దాసిని అవుతున్నాను.

వెం—(కుర్చీమీద వేళ్ళతో వాయిస్తూ) ఊ! కుంగి పోకండి ! సుమతీ. (రెండు జేబుల్లోనుంచి వందల కట్టలు రెండు—అంటే యిర్నవేల రూపాయలు తీసి) యివి తీసు కుని అతని దగ్గరికి వెళ్ళి హాయిగా వుండండి.

సు—ఇంత సొమ్మూ నాకు నిజంగా యిస్తారా ?...(అను మానంతో) ఇచ్చినందుకు నా నుంచి ఏం కోరతారో !

వెం—ఏమీకోరను. నిష్కల్మష హృదయంతో తీసు కోండి.

సు—మీ రెండుకు యిలా యిస్తున్నారో అర్థంకావడం లేదు,

వెం—అర్థంకాదు. కొందరు మనుషులు అర్థంకారు. వారిని అర్థంచేసుకోవాలని ఎవరో అభాగ్యులు తాపత్రయ పడి తమ స్వంత సుఖాన్ని చేతులారా చంపుకుంటారు. నేను మీకు ఎందుకు అర్థం అవాలి చెప్పండి ? అయిదు నిమిషాల క్రితం మిమ్మల్ని ఈ ఆయుధంతోనే బెదిరించాను. ఇప్పుడు అస్త్రసన్యాసం చేశాను. మీ మీద ప్రేమా ?— కాదు. నా స్వభావంలోని ఔదార్యమా ? అదీకాదు.

అందరి కంటే భిన్నంగా గొప్పగా, ప్రత్యేకంగా. వుంజాలనే నా అహంభావం యిలాటి హటాత్సంఘటనలకి తావిస్తుంది.

సు—(నోట్లకట్టలు రెండూ తీసుకుని) దీనితో మా నాన్న అప్పు తీరుతుంది.

వెం—మీరు అప్పు తీర్చక్కర్లేదు. మీ నాన్నగారి బాకీ చెల్లురాయిస్తాను.

సు—మీ రెలాగయినా ఉదారులు. మీరు నే నెలా తీర్చుకోగలనో !

వెం—మీరు ఎక్కడో అక్కడ సుఖంగా వుండటమే నాకు ఆనందదాయకం.

సుమతి సోఫాలో నుంచి లేచి సుబ్రహ్మణ్యం వైపుగా వస్తుంది. అతను విస్తుబోయి నుంచుంటాడు.

సు—మీరే ఆ వసంత. (రెండుచేతులూ చాస్తుంది. తెల్లబోయిన వెంకట సుబ్రహ్మణ్యం మొహం కర్టెన్ వెనక నించి సుమతి తండ్రి చూసి 'బతికాను బాబూ' అనుకుంటాడు.

(తెర)

క వి గా రి మో స ం

శ్ర వ్య నా టి క

పా త్ర లు

భీమకవి	(ర చయిత)
జానకి	(అతని భార్య)
రానునాథం	(పబ్లిషరు)
వెంకటేశ్వర్లు	(బాంకు గుమాస్తా)
బాయ్	(ఆఫీసు కుర్రాడు)

జానకి—ఇంకా నిద్దర పక్కమీద వుండగానే దండకం మొదలెట్టావు ... అంటారు. ఏంచేసేది? నా చేతనయే దేముంది? పాలవాడు—ఏంటమ్మా మూణ్ణెల్లు అయింది సాయంత్రమయినా యివ్వకపోతే వీల్లేదు—అని బెదిరించి పోయాడు.

భీమకవి—(తాపీగా) కానీ...కాని రోజులు వచ్చి నప్పుడు ఏంచేస్తాం! రెండు రోజులు పాలుపోయ్యాయి— అంతేగా! కాఫీ పొదుం కూడా అయిపోయిందా, టీ యిచ్చావ్?

క వి గా రి మో స ం

శ్ర వ్య నా టి క

పా త్ర లు

భీమకవి	(ర చయిత)
జానకి	(అతని భార్య)
రామనాథం	(పల్లివరు)
వెంకటేశ్వర్లు	(బాంకు గుమాస్తా)
బాయ్	(అఫీసు కుర్రాడు)

జానకి—ఇంకా నిద్దర పక్కమీద వుండగానే దండకం మొదలెట్టావు ... అంటారు. ఏంచేసేది ? నా చేతనయే దేముంది ? పాలవాడు—ఏంటమ్మా మూణ్ణెల్లు అయింది సాయంత్రమయినా యివ్వకపోతే వీల్లేదు—అని బెదిరించి పోయాడు.

భీమకవి—(తాపీగా) కా నీ...కాని రోజులు వొచ్చి నప్పుడు ఏంచేస్తాం ! రెండు రోజులు పాలుపొయ్యడు— అంతేగా ! కాఫీ పొడుం కూడా అయిపోయిందా, టీ యిచ్చావ్ ?

జాన—ఏదో బి. యే. చదువుకున్నాడు కదా, పది రాళ్ళు సంపాదించి మా అమ్మాయిని పోషించలేకపోతాడా— అని మా నాన్న మీకు కాళ్ళు కడిగి కన్యాదానం చేశాడు గాని, ఇలాంటి పెంకిమారి ఘటం అని తెలిసివుంటే, యింకో శృకి యిచ్చివుండును.

భీమ—నీ కీ బాధలు తప్పేవి?

జాన—అవును, అందులో పొరబాటేమి వుంది—ఏ ఆడదానికి వుండదండీ సుఖంగా వుండాలని?

భీమ—సుఖంగా ఉండాలని ఒక్క ఆడదానికే కాదు, మొగాడికూడా ఉంటుంది. సుఖపడటం మనుషులు నేర్చుకోవాలి. భర్తని ఆడిపోసుకోవడం మినహా భార్యలకి మరొక విద్య తెలుసా!—అని నా అనుమానం.

జాన—మా నాన్న నాకు మెట్రిక్యులేషన్ అయినా చెప్పించలేదు, చెప్పించివుంటే, నాలుగురాళ్ళు నేనే సంపాదించి పోద్దును.

భీమ—చూడు, జానకీ, కష్టాలు కలకాలం కాపరం ఉండవ్. కష్టాల్లోనే మనకి ఓర్పు కావాలి.

జాన—ఏం ఓర్పు—పోనిద్దుమా! మన దారిద్ర్యం ఈ జన్మకి తీరేది కనకనా?

భీమ—‘ప్రకటకవీంద్రులే నృపతి పజ్జను నిర్ధనులై చరింతురా వికృతపు జాడ్యమా దొరది—విత్తము లేకయెవారు పూజ్యులు’—అన్నాడు భర్తహరి.

జాన—ఊ...బావుండి, బావుండి. కవిత్వంలో కాల
క్షేపం చెయ్యడల్పుకున్నవాడు, నా గొంతుకెందుకు కొయ్య
లంట! ఈ ఇద్దరు పిల్లల గతేంగాను! ఎన్ని చెప్పండి. ఈ
కవులున్నాడు చూశామా, వీళ్ళ పెళ్ళాం బిడ్డలు పడే అవస్థ,
పగవార్ళకి కూడా పొద్దు, బాబూ...

భీ—ఏం, పాపం...అంత శ్రమపడి పోతున్నావా!...

జా—(చిరాకుతో) శ్రమ అంటారేమిటి సమ్మదిగా?
మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలకి కిరాణా కొట్టువాడు రయా
రవుతాడు. మూడుగంటలకి పుల్లల అడిలివాడు, అయిదు
గంటలకి పాలవాడు. పైగా—“లక్ష్మీవారం ఫ్రైసల్ చేస్తా
నోయ్ మీ అండరి బాక్స్”—అని నవాబు డర్జాతో చెప్పే
శాదు. వాళ్ళు వచ్చి నా గొంతుకమీద కూచుంటారు.
మీరు చల్లగా తప్పుకుని, పూరిమీదికిపోయి, రాత్రి పది
గంటలకి యింటి మొహం చూస్తాడు. నేను చెయ్యలేను...
బాబూ, ఈ కాపరం, ఏ నుయ్యో...గొయ్యో.....

భీమ—(కలుపుగా) జా...న...కి...!

జాన—(గాడ్డడికంగా) ఎందుకండి నా మీద కోప్పడ

తాడు ? నేనెం చేసేది చెప్పండి ! ఈ కష్టాలకి అంతూ వరే వున్నాయా ?

భీమ—(మనవి చేస్తున్నట్లు) ఇవ్వాలి రామనాథం తప్పక యిస్తాడు. నేను పుస్తకం యిచ్చేసి మూడురోజులయిందా, యివ్వాలి తప్పకుండా యిస్తాడు.

జాన—(దిగులుగా) నిన్న యివ్వనివాడు యివ్వాలి మాత్రం ఎందుకిస్తాడు ?

భీమ—నిన్న సరేను అసలు ఆఫీసుకే రాలేదు, వస్తే తప్పకుండా ఇచ్చివుండును. మూడొందలూ యివ్వకపోయినా ఒక వంద అయినా ఇచ్చివుండును. ఇవ్వాలి చూడు. మూడొందలూ పట్టుకొస్తాను. అదీగాక, అరేను మనకి పూరికే ఇవ్వడం లేదుగా! పుస్తకం తద్దనూ పూర్తి అయిపోయింది. దాన్ని నాకడిటయిల్లుగా ప్రిస్కరైబ్ చేయించుకుని, మనకి మూడు వందలే యిచ్చినా, తనుమాత్రం మూడువేలూ పడ మూడువేలూ రాబట్టుకుంటాడు—దానిమీద.

జాన—అరేను ఎంత రాబట్టుకుంటే మనకేం. మన దబ్బు మన మొహాన పారేస్తే, అదే పదివేలు, మీరు ఉద్యోగం చెయ్యగూడదటండి—మన కష్టాలు లేకుండా.

భీమ—ఉన్నోగం పురిషభ్యో... అన్న మాట నిజమే గాని, కవికి కలమే జీవనోపాధి.

బాబు—నాకు చెప్పకండి అలాటి ప్రశ్నలు మాటలు... వీధిలోకి వెళ్ళి ఎన్ని గంటలకి వస్తారు?

భీమ—మూడు కొట్టేలోపున.

(క్రింటింగ్ పెడిస్టర్స్‌ని—(ప్రెస్సేషీస్)

బాబు! సార్, సార్, లోపలికి వెళ్ళకూడదు సార్.

కార్డ్?

భీమ—నా దగ్గర విజిటింగ్ కార్డులు లేవు.

బాబు—అయితే, ఈ చీటీమీద రాయండి సార్.

భీమ—చీటీలేదు, గీటీలేదు. లోపలికిపోయి భీమకవిగా రొచ్చారని చెప్పు.

బాబు—అయ్య తిడుతారు సార్...

భీమ—(శాసిస్తూ) వెళ్ళి చెప్పమంటే...

(పాడ్—దూరంనుంచి)

రామ—అదేమిటా బాబు? కవిగారిని బయట నిలబెట్టావా? లోపలికి తీసుకురా.

భీమ—నమస్కారం, రామనాథంగారూ!

రామ—నమస్తే... నమస్తే... కూచోండి. ఈ పక్క కుర్చీలో కూచోండి కాస్త మెత్తగా ఉంటుంది. బాబు, కాఫీ పట్టుకురారా... నూంచి ఎండలో వచ్చారే...

భీమ—రాక తప్పింది కాదు,

రామ—ఊ. ఊ. అనుకుంటూనేవున్నా. మీ లాంటి వారిని కష్టపెట్టడం నా కెంతమాత్రం యిష్టం వుండదు. మధ్యాహ్నం...భోజనానికి వెళ్ళేటప్పుడు, మీ ఇంటిదగ్గర ఆగి, మీకు కనుపించి వెళ్తామనుకుంటున్నాను. ఇంతలో మీరే వచ్చేశారు.

భీమ—దానికేమి లెండి.....నిన్న నేను వచ్చి వెళ్ళి నట్టు మీవాళ్ళు చెప్పలేదూ?

రామ—(ఆశ్చర్యంతో) నిన్న వచ్చారా? మీరు?... నిజంగా?

భీమ—మీ మేనేజరుగారి టేబుల్ దగ్గర గంటన్నర సేపు కూచున్నాను. ఎందుకని ఆయన అడగనూ లేదు. నేను చెప్పనూలేదు. నేను వచ్చి వెళ్ళినట్టు మీకు తెలియ జెయ్యమని మాత్రం చెప్పాను. డబ్బుసంగతి వుంది చూశారూ. అది మీరూ నేనూ చూసుకోవలసింది; మూడో మనిషి దగ్గర ఆవిషయం ప్రస్తావించడం లాహికి కాదు, ఏ మంటాడు?

రామ—చూశారా...ఎంత పని జరిగిందో. మా స్టాఫ్ వొట్టి నిద్రమోతు నజ్జు, ఎవ రెవరో వచ్చి వెళ్ళారని చెప్పారుగాని మీ పేరే చెప్పలేదు సుమండీ. అపచారం—మన్నించాలి. యూ మస్ట్ ఎక్సూజ్ మీ. కాఫీ పుచ్చుకోండి,

భీమ—(కాఫీ తాగుతూ) చూడండి.....ఇవ్వాలే
పైకం తప్పనిసరిగా కావాలి...అయిదా రేళ్ళ క్రితం యింత
యిబ్బంది వుండేది కాదండీ. నేనూ మా అన్నదమ్ములూ
పంచుకునేటప్పటికి నావంతు ఏడెకరాల పొలం, రెండెకరాల
మామిడితోట వచ్చాయి. పొలంమీదా, తోటమీదా
వచ్చే రాబడితో మా జీవితం హాయిగా వెళ్ళిపోయేది. మా
అబ్బాయికి రెండేళ్ళు వచ్చేదాకా “డబ్బు అవసరం”
అంటే ఏమిటో మాకు తెలిసేది గాదండీ అప్పట్నుంచీ
అడపా తడపా యిబ్బందులు పెడుతూనే వున్నాము. ఇద్దరు
రైతులు మా పొలం మన్నుతున్నారు. ఒకడు వాదిలితే
ఒకడు బకాయి పెడుతూనే వున్నాడు.

రామ—ఏమోనండీ. పొలాలమీద వచ్చే ఆదాయం
నమ్ముకునేందుకు వీలేనిది ఈ రోజుల్లో. ఆ పొలం అమ్మె
య్యక పోయారా?

భీమ—నేను అమ్ముదా మనుకున్నా, మా ఆవిడ
మాత్రం అంగీకరించదు.

రామ—ఆస్తి మీ పేరున వుండగా ఆవిడ యిష్ట
మేమిటి?

భీమ—అది నిజమే అనుకోండి. నన్ను కట్టుకుంది కనక
ఆమె ఇష్టాన్ని నేను పాటించకపోతే ఎలా?

రామ—మీరు చాలా మంచివారు. చాలామందికవులు
గంగిగోవుల్లాటివారు.

భీమ—కవులు మంచివాళ్ళేగాని, అంత మరీ మంచి వాళ్ళు గారండోయ్ !

రామ—మీ రింకొక్క రెండురోజులు ఆగ గలిగితే...

భీమ—ఏమిటి ? పైకానికా ?

రామ—ఆ...

భీమ—చంపేశాడు. ఇవ్వాలి రిక్త హస్తంతో ఇంటికి వెళ్ళడం బదులు ఏట్లోకి వెళ్ళడం మంచిది.

రామ—ప్రింటింగ్ ప్రేస్ మునుపటిలా కాదండి. కాయితం పాను అణా, అణాకానీకి అమ్మడం నాకు తెలుసు! ఈ నాడు పాను తొమ్మిదణాలకి దొరకడంలేదు. ఇన్ని పేజీలు పుస్తకం యింత ధర కే అమ్మాలి... అని నిరూపకం ఒకటేడిసింది. పబ్లిషర్ రామనాథానికి ఒక కానూ, ఒక బంగళా, ఒక పెద్ద ప్రెస్సు వుందని పై ఆర్భాటమేగాని లోగుట్టు పెరుమాళ్ళకెరుక సుమండీ... రెండేళ్ళక్రితం అంతా అయిపోయిందను కున్నాను. కాని, ఆ ఏడుకొండలవాడి ధర్మమా అంటూ బండి ఎలాగో లాక్కొస్తున్నాను.

భీమ—పేద అరుపు లైద్దురూ అవి... మీరు మూడు వందల రూపాయలు ఇవ్వాలి ఇవ్వక పోతే, ఇక్కడ సత్యాగ్రహం చేస్తాడు. భీమ కవి.

రామ—సత్యాగ్రహమే... (చెప్పి) అంతపని చెయ్య నిస్తానా ? తల తాకట్టు పెట్టి అయినా మీ కష్టానికి ఆదు ణోనూ ? మీకీపూట అర్జంటుగా ఎంతకావాలో చెప్పండి.

భీమ—మళ్ళీ దాన్ని ముక్కలుగా చెయ్య కండి. మూడొందలూ యిచ్చేయ్యండి ఈ సారికి. మీరు నము తారో నమ్మరో, పది హేను రోజులక్రితం నాభార్య గాజులు కూడా తాకట్టు పెట్టాను. మూడొందలూ ఒక్కసారి పుచ్చు కోవచ్చుననే ఆవేశ మీరు ఏభైరూపాయలు అడ్వాన్సుగా ఇస్తున్నా వొద్దన్నది. అంచేత.....

రామనాథం కాలింగ్ డెల్ నొక్కుతాడు

బాయ్—సార్.

రామ—అకవుంశెంట్ దగ్గిరికి వెళ్ళి చెక్ బుక్ “డి” తీసుకురా.

భీమ—మళ్ళీ చెక్కు ఎందుకండీ?—కాష్ యిప్పిం చేద్దురూ....

రామ—మీరు రావడానికి పది నిమిషాల క్రితమే ఆ సిరాలవాడు—అనగా ప్రింటింగ్ ఇంక్స్ వాడు—వచ్చి కాష్ బాక్స్ వూడ్చేసి పట్టుకెళ్ళాడు.

భీమ—మీరు ఆ చెక్కు ఏ బాంకుమీద ఇస్తున్నాడు?

రామ—బజాగ్లో దేనండీ... వెళ్ళే దార్లోనే...

భీమ—సరే అలాగే కానివ్వండి.

బాయ్—ఇదిగోసార్. చెక్ బుక్.

రామ—రెండు వందలకి రాస్తాను.

భీమ—కాదు, కాదు.

రామ—రెండువందల యాభై.

భీమ—మళ్ళీ కొనరు ఉంచకండి.

రామ—సరి... ఈసారి మీ మాటే కానివ్వండి. ఇదిగో చెక్కు మూడువందల రూపాయలకి.

భీమ—థాంక్స్... వోచరు తీసుకోరూ?

రామ—ఆ... మీ రెక్కడికి పోతారు, నే నెక్కడికి పోతాను... వోచరు పోస్టులో పంపుతాము... ఇస్తున్నది చెక్కేగా... పై నెల మొదటివారంలో మీకు మరొక పుస్తకం యిస్తాను తర్జుమాకి. దానికూడా పేజీకి రెండు రూపాయలకంటే ఎక్కువ ఇచ్చుకో వేనండోయ్. 250 పేజీల పుస్తకం.

భీమ—అలాగే, పంపండి... పదిరోజులలో తర్జుమా చేసి యిచ్చేస్తాను.

*

*

*

*

(దూరంగా) (43, టోకెన్ నెంబరు ఫార్టీ ట్రి. టోకెన్ నెంబరు ఫార్టీ ట్రి. టోకెన్ యిటివ్వండి. మీ చెక్కు మొత్తం ఎంత?)

వెంక తేళ్ళర్లు—ఏం బ్రదర్ ఎక్కడ వుంటున్నావ్!

భీమ—ఎవరు వెంక తేళ్ళర్లా—నువ్వు ఈ వూరువచ్చి ఎన్నాళ్ళయింది?

వెం—రెండు నెలలవుతుంది. మనం ఏడాదిన్నర క్రితం సామర్ల కోట ప్లాట్ ఫారమ్ మీద కలుసుకున్నాం. అంతేగా? నున్న కాకినాడ నుంచి విశాఖపట్నం ట్రాన్స్ ఫర్ చేశారు. అక్కడనుంచి ఈవూరు వచ్చాను. నీకేం... కవివి. అదృష్ట వంతుడివి. పెద్దలు సంపాదించిన పిత్రార్జితంకూడా కాస్త వున్న వాడివి. మాకు మల్లే ట్రాన్స్ ఫర్లు, గీన్స్ ఫర్లు ఉండవు. మీ ఇల్లెక్కడ?"

భీమ—రామారావు పేటలో...నాలుగవ వీధి.

వెం—అలాగా...మా ఏజంటూ రామారావు పేట లోనే ఉంటున్నాడు. ఏమిటి, పనిమీద వచ్చినట్టున్నావ్...

భీమ—ఆ ! ఏంలేదు ! చెక్కు ఒకటి ఉంది.

వెం—ఏదీ, యిటుతే...ఎవరిది ?

భీమ—పబ్లిషర్ రామనాథంగారిచ్చినది.

వెం—వాళ్ళ కేడయినా పుస్తకం రాసిచ్చావా ? వాళ్ళ చెక్కుల విషయంలో మాత్రం కాస్త జాగ్రత్త, భాయి.

భీమ—(ఆదుర్దాతో) ఏం...ఏం ?

వెం—మూడొందల చెక్కా ? రామనాథంగారి బాలెన్సు—(లెడ్జరు పేజీలు తిరగేస్తూ) 242—7—5 చూడు. భీమారావు, నీకో చిన్నకిటుకు చెప్పనా ?

భీమ—ఈ చెక్కు మారదంటావా ?

వెం—ఖంగారు పడకు. నేను చెబుతా నుండు... 242—7—5 పైసలలోనూ పది రూపాయలు కొట్టెయ్. పద్దెనా మినిమమ్ లేనిదే ఏచెక్కు పాస్ చెయ్యడానికి వీల్లేదు. అప్పుడు బాలెన్స్ 232—7—5. నీ జేబులో గాని 68 రూపాయలు వున్నాయా ?

భీమ—68 రూపాయలా ? ఆరణాలు కూడాలేవు...

వెం—అవునవును. ఈ రోజుల్లో 68 రూపాయలు ఎవరి జేబులో వుంటాయి. కనుక...రామనాథంగారి అక్క వుంటులో 68 రూపాయలు డిపాజిట్ చేస్తున్నట్టు చలానా రాసి, అక్కడ కాషియర్ కి యియ్యి.

భీమ—ఇస్తే ?

వెం—నీకు 300 లోనూ 68 పోగా మిగతా 232 రూపాయలూ ముడతాయి. లేకపోతే ఈ చెక్కు నీకు యివ్వాలే కాదు కదా, యింకో నెల్లాళ్ళకికూడా కాష్ కాదు. భీమా రావు నా ఫ్రెండ్—అతనికి సాయంచేశాను అంటే, మా ఏజంటు నన్నేమీ అనడు...అదంతా నేను చెప్పుకుంటాను...నీ కెందుకు ? ట్రాన్సాక్షన్ ఏమిటో తెలుస్తోందా ? నువ్వు 68 రూపాయలు రామనాథంగారి అక్కౌంటులో కట్టావు; అది నా లెడ్జరులో పోస్ట్ యింది; ఆయన అక్కౌంట్ బాలెన్స్ 310-7-5; అప్పుడు నీ మూడువందల రూపాయల చెక్కు పాస్ చేశాను; కాష్ అయింద... తెలుస్తోందా ?

భీమ—(వణికే కంఠంతో) ఆ... తెలిసింది. నీ మేలు ఏనాటికీ మరవలేను, వెంకటేశ్వర్లు.

వెం—వోల్డ్ ఫ్రెండ్సుము—మనం ఒకళ్ళ కొకళ్ళం సాయపడకపోతే ఎలా ?

మ్యూజిక్

భీమ—జానకీ, ఇవిగో—చేతికి గాజులేసుకో.

జాన—(సంతోషంతో) మళ్ళీ యివి కంటజూస్తా ననుకో లేదండి. ఆ రామనాథంగారి పీకెలమీదకూచుని తీసుకొచ్చి నట్టున్నారు. ఎలా యిచ్చాడండీ ?

భీమ—ఇవ్వక ? చాకిరీ చేశాం...అణ్ణాపైసలతో పుచ్చు కున్నాం...ఈ పుణ్యం రామనాథానిది కాదు, మా ఫ్రెండు వెంకటేశ్వర్లుది.

జాన—అలాటి యోగ్యులుండబట్టే లోకం యింకా యిలావుంది. ఎంత మంచివాడండీ ఆ వెంకటేశ్వర్లుగారు...

భీమ—బాకీలన్నీ తీర్చేశావా? ఇంక పదిరోజులలో ఆ తోట తాలూకు పైకం రావాలి. అదికూడా వస్తే...

జాన—పదిరోజులుకాదు. ఇంకో నెల్లాళ్ళ దాకా ఏమీ యిబ్బందిలేదు. ఇంట్లోకి కావలసిన సరుకులన్నీ తెప్పించాను. అందరి బాకీలు తీర్చేశాను. ఇంకా 72 రూపాయలు వున్నాయి...కొల్లలు.

భీమ—రేపు నాకొక రెండు దస్తాల తెల్లకాయితాలు మాత్రం తెప్పించిపెట్టు.

జాన—విత్వాసికా?

భీమ—నా పిచ్చి నా కానందం...(కాదు హాసం... రెండుసార్లు) రండి.....రండి. జానకీ, రామనాథంగా రొచ్చారు. కాస్త కాఫీ పెట్టియియ్యి...కూర్చోండి.

రామ—చూడండి. మధ్యాహ్నం చిన్న పొర బాటు జరిగింది. ఈ వందరూపాయల నోటు దగ్గిర వుంచుకొని, చెక్కు యిటు యిప్పించండి. బాంకులో అంత కేష్ లేదని మీరు వెళ్ళిన తర్వాత అకవుంటెంటు చెప్పాడు.

భీమ—నోటు యిటుతెండి. జానకీ, ఆ నోటు బీరువాలో పెట్టి రామనాథగారికి 32 రూపాయలు తీసుకొచ్చి యియ్యి.

రామ—అదేమిటి.....32 రూపాయి లేమిటి?

భీమ—నా చేతిది 68 రూపాయలు వేస్తేగాని, మధ్యాహ్నం మీ రిచ్చిన చెక్కు కాష్ కాలేదు.

రామ—(ఖంగారుగా) అయితే, నా చెక్కు కాష్ అయిందా ?

భీమ—పబ్లిషర్ రామనాథంగారి చెక్కు కాష్ కాక పోవడ మేమిటి ?—కాష్ అయింది. జానతో, ఏదీ వైకం ? ఇదిగోనండీ 32 రూపాయలు. మన బాకీ యింతటితో శ్రీరామ.

రామ—(కోపంతో) బాంకు వాళ్ళు ఎలా కాష్ చేశారండీ ఆ చెక్కు ?

భీమ—నేను 68 రూపాయలు నా జేబులో నుంచి తీసి కడితే...

రామ—మీ దగ్గర దమ్మిడి లేదన్నారే మధ్యాహ్నం ??

భీమ—ఆ కథంతా యిప్పుడెందుకులెండి...

రామ—కవిగారు అసాధ్యుల్లావున్నారే ! 18 ఏళ్ళ బట్టి వ్యాపారం చేస్తున్న రామనాథాన్నే బోల్తాకొట్టించాడు. ఎంతమోసం, ఎంతమోసం.....

భీమ—నాదా మోసం ?

A C C . NO - స మా ప్తి.

7700.

394.8132

C H A

Rs. 1-00